

Yêu Em Cô Bé Đáng Yêu

Contents

Yêu Em Cô Bé Đáng Yêu	1
1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 1-2: Gặp Gỡ	6
3. Chương 2: Là Anh Ấy	8
4. Chương 3: Người Em	11
5. Chương 4: Cô Gái Tên Lô Thy	14
6. Chương 5: Văn An	16
7. Chương 6: Thăm	18
8. Chương 7: Party	21
9. Chương 8: Kế Hoạch Của...	24
10. Chương 9: Du Lịch Lớp	27
11. Chương 10: Lời Thổ Lộ	30
12. Chương 11: Luyện Tập	34
13. Chương 12: Thi Cuối Năm	37
14. Chương 13: Làm Việc	40
15. Chương 14: 1 Chọi Cả Binh Đoàn	43
16. Chương 15: Mái Tóc Ấy	45
17. Chương 16: Cáo Già Giả Tạo	48
18. Chương 17: Tôi Vô Tội!	50
19. Chương 18: Xin Lỗi Em...	52
20. Chương 19: Sức Mạnh	55
21. Chương 20: Quyết Định (1)	57
22. Chương 21: Quyết Định(2)	59
23. Chương 22: Là Dark Hell	62
24. Chương 23: Cuộc Chiến Bắt Đầu	64
25. Chương 24	66
26. Chương 25	66
27. Chương 26	68
28. Chương 27	69
29. Chương 28	71
30. Chương 29	73
31. Chương 30	73
32. Chương 31	75
33. Chương 32	77
34. Chương 33: End	79

Yêu Em Cô Bé Đáng Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Truyện teen Một câu chuyện kể về tình yêu của Tô Song Song là cô gái năng động và rất đáng yêu, nhưng tính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-co-be-dang-yeu>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhân vật chính

Tô Song Song

Tuổi: 17 tuổi

Tính nết: năng động, đáng yêu, nhiều lúc hơi dần dần

Thích thăm Trương Trương

Chiều cao: 1m60

Trần Tử Khiêm

Tính nết: lạnh lùng mà đẹp zai (chuẩn soái ca!!)

Tuổi: 21 tuổi

Nghề nghiệp: chủ tịch trẻ tuổi của công ty K

Chiều cao: 1m80

Nhân vật phụ

Chu Trương Trương

Tuổi: 18

Tính cách: đào hoa, kiêu ngạo

Lừa dối Song Song!

Chiều cao: 1m75

Lô Thy

Tuổi: 20

Thích thăm Tử Khiêm

Tính cách: kiêu ngạo, ki bo

Chiều cao: 1m62

Trần Phong Long

Tính cách: niềm nở, hoạt bát, yêu vợ

Tuổi: 21

Bạn Khiêm và là chồng Tử Diệp

Chiều cao: 1m79

Trần Tử Diệp

Tuổi: 20

Tính cách:vậy thui chứ vô cùng cute,hoạt bát,hiền lành

Đứa em bị mất tích của Khiêm mới được tìm thấy

Có ông chồng đánh yêu!

Chiều cao:1m61

Mina ơi! Đây là Trung Quốc

Nha! Có vài nhân vật khác vào các chap khác! Mời đón xem!!

2. Chương 1-2: Gặp Gỡ

Song: "Vâng! con biết rồi mà, thôi nhé, bye bye mammy" - bước từng bước đi về căn nhà nhỏ của mình thì thấy một anh chàng điển trai đang loay hoay trước cửa nhà mình như đang kiếm gì đó

Song: "Anh gì ơi! Anh tìm gì vậy? Tôi giúp gì được cho anh?" - lễ phép hỏi

Khiêm: "Cho tôi hỏi số nhà 24 ở đâu vậy?" - ánh mắt vẫn lạnh lùng mà làm nó lỗi nhịp

Song: "O-ở đó đ-đó" - cúi gầm mặt xuống vì ngại chỉ vào căn biệt thự mini hiện đại đối diện

Khiêm: "Cảm ơn hàng xóm! Tạm biệt!" - hần mỉm cười nhẹ nhàng, chẳng hiểu sao mà nó thú vị đến thế, kiến một anh chàng lạnh lùng mỉm cười được. Quá siêu đẳng!

Sáng hôm sau, trời quang mây tạnh. Những tia nắng chiếu qua chiếc lá rung rinh trước gió, mặc gió đưa đẩy. Tia nắng yếu ớt chiếu vào cô gái đang say ngủ, tựa thiên thần. Đôi mi dài, cong như cánh bướm mở ra

Song: "A!! Muộn rồi!!" - chạy một mạch VSCN rồi thay đồ vác cặp chạy như tên bắn ra ngoài. Ở trước nhà nó là 1 chiếc ô tô đen đang phủ khói nhí ngút

Khiêm: "Lên xe!" - mở cửa kính

Song:”Hả”-ngạc nhiên

Khiêm:”Không phải cô bị muộn rồi sao?”

Song:”Ừ nhỉ vậy làm phiền anh!” - chạy lên xe

Trên xe,nó và hấn chẳng nói năng gì. Chán quá nó hỏi

Song:”Anh biết trường tui không?”-nhìn hấn chăm chăm

Khiêm:”Nhìn đồng phục là biết. Tôi đã học ở đó”-không nhìn nó mà chăm chăm lái xe

Đột nhiên”em” bụng của nó kêu đòi ăn làm mặt nó đỏ ửng cúi đầu xuống

Khiêm:”Cho cô”-đưa nó 1 cái bánh

Song:”Cảm ơn nha!..mà anh giới thiệu đi,dù gì cũng là hàng xóm!”-miệng vẫn còn nhai nhồm nhoàm chiếc bánh

Khiêm:”Gọi tôi là Khiêm, 21 tuổi ”- vẫn lái xe nhìn phía trước

Song:”Tôi là Song Song! 17 tuổi và sắp sang 18 rồi!”- ăn hết chiếc bánh

Tối trường chỉ còn 20p là vào học mà mấy bà nữ sinh trường này vẫn ra xem trong chiếc xe đen đó là ai. Nó bước xuống mà ai cũng ngạc nhiên, còn đồn tim hơn khi người mở cửa kính chiếc xe đó là 1 đại thần!

Khiêm:” Tôi đi đây,bye”-đóng cửa kính ô tô rồi phóng xe đi

Cô mặc những ánh mắt ghen tị đó đi vào lớp

Song:”Ô Trương” với tay

Trương:”A Song! Tớ có chuyện muốn nói ”- đi cùng với 1 cô gái

Song:”Ừm có chuyện gì vậy?”- nhìn cô gái đó

Trương:” Tớ biết cậu thích tớ. Nhưng tớ đã có cô ấy. Người con gái tớ yêu. Mong cậu tránh xa và hiểu cho

tụi tở”-nói xong cậu ta và cô gái đi mất

Nó như người mất hồn suốt từ lúc cậu buông lời cay đắng với cô. Trời bắt đầu tối,về đến khu phố thân quen chỉ còn vài bước nữa là tới nhà,sao xa quá! Bỗng có ba thằng mập nhìn khá cón đồ,thằng đại ca tiến về phía nó

Đại ca:”cô em xinh đẹp đi đâu vậy?”-chặn đường nó

Song:”làm ơn tránh đường ”-mặt vẫn buồn tênh

Thằng bên trái:”cô em đừng nói thế!”-cười nham hiểm

Song:”Tránh ra!”-hét lớn

Khiêm:”Bọn mày điếc hã, cô ấy bảo tránh ra cơ mà sao chưa tránh!”- tay xỏ túi quần lạnh lùng nói

Song:”*Khiêm ư*”- quay đầu lại

Mấy tên kia sợ quá mà rời khỏi đó nhanh và luôn

Nó ôm trầm lấy người con trai đó, tấm thân nhỏ run rẩy vì khóc

Khiêm:”Cô sao vậy?”-đùn nhẹ nó ra để hai tay trên vai nó nhìn chăm chăm

Song:”Có thể vào nhà nói không?”-nhìn hấn

Hấn nhìn mà xót xa, vào nhà hấn nó kể hết sự tình,hấn phì cười. Nó ăn vạ một lúc rồi ngủ từ khi nào, hấn bế nó lên giường đắp chăn cho nó rồi ngẩng nó lúc lâu rồi ngủ luôn cạnh giường.

3. Chương 2: Là Anh Ấy

Những chim đang ngân nga bản tình ca quen thuộc. Mặt trời đã nhô lên cao,công chúa nhỏ và hoàng tử vẫn đang say giấc nồng. Cô công chúa nhỏ từ từ mở đôi mắt to tròn ngạc nhiên khi thấy một chàng hoàng tử tuần tú đang say ngủ cạnh mình

Song:”*Anh ấy -a-anh ấy!!!!* ”- đổ mặt rồi nhẹ nhàng về nhà

Mới 5:40, nó nghĩ hấn không biết nấu ăn gì cả nên quyết định làm gì đó cho hấn

Mở tủ lạnh, Oa! Trong đó có vô cùng nhiều đồ, Gì cũng có. Nó bắt đầu bắt tay vào làm

Hắn mơ màng thức giấc, không thấy cô đâu vội VSCN rồi chạy xuống dưới nhà

Song:” chào buổi sáng! Tôi có làm ít đồ ăn sáng cho anh nè ”- quay đầu lại cười cười

Khiêm:”Xia xia *cảm ơn*”-ngồi xuống bàn ăn

Song:”Tada!”-bê trứng ốp,bánh mì và một cốc sữa tươi

Khiêm:”Nhanh ăn đi kẻo nguội”-từ tốn ăn

Song:”Ừm”-nhét miếng bánh mì vào miệng

Khiêm:”Hay cô làm đồ bếp cho tôi đi ”-vẫn chăm chăm vào ăn

Song:”đổi lại tôi được gì ”-nhìn hắn

Khiêm:”Tài xe riêng của cô, để tôi”-dừng việc ăn nhìn nó

Song:”*Cũng ok đó chứ! Đỡ tốn tiền về khoản chi tiêu đi xe buýt! Còn không tốn công đi bộ từ trạm xe buýt về nhà mà còn oai!*”- tâm trí vẫn đang thương lượng

Song:”Được”-cười

Sau khi ăn xong hắn chở nó đi ra trường. Nó như đang suy ngẫm gì đó. Hắn thấy vậy liền hỏi

Khiêm:”cô sao vậy?”-giọng vẫn lạnh tanh

Song:”Ừ Khiêm...A! Anh có phải là cái anh cứu tôi hồi năm 2 không?”-mặt lộ rõ vẻ thắc mắc

Khiêm:”Vậy cô là bé năm 2 ngày xưa bị bắt nạt à?”-ngạc nhiên nhìn nó

Song:”*Là anh ấy... đúng là số phận* ”-vui vẻ

Khiêm:”*Vẫn xinh đẹp nhỉ,Tô Song Song*”-thoảng nở nụ cười nhẹ

Mặt trời đã ngủ say nhường chỗ cho mặt trăng và các vì sao làm nổi bật bầu trời đen sâu thẳm, nó sang nhà hấn bê theo cả đồng đề cương

King koong! Kinh koong!

Khiêm: "Ai vậy?" - từ nhà vọng ra

Song: " Tô Song Song!" - la to

Cửa mở, anh chàng điển trai tóc ướt sũng đang quàng một cái khăn qua cổ

Khiêm: "Cô sang làm gì? " - lạnh lùng hỏi nó

Song: "Thì tôi là đầu bếp cô mà?" - mặt nhăn nhó

Khiêm: "Vào đi" - đi vào trong

Nó đeo tạp dề cầm bát trứng luộc ngâm nước nóng

Khiêm: "Nhớ cẩn thận" - đang xem tập hồ sơ tại phòng khách

Nó lỡ tay làm đổ nước vào bàn tay. Nhanh tay để cái bát vào bàn

Khiêm: "Sao vậy?" - quay đầu lại

Song: "tôi bỏng rồi!!!" - đặt bàn tay kia lên vết bỏng

Khiêm: "cô nên cẩn thận chứ" - lấy đá trườn cho nó

Song: "cảm ơn" - đổ mặt

Sau khi ăn xong nó lôi hấn vào phòng khách cạnh đồng đề cương. Hấn nhìn qua cười cười rồi bảo nó

Khiêm: "Ngốc, dễ lắm, ra đây tôi giảng cho" - gọi nó lại

Đã 30p trôi qua. Mọi bài nó cho là khó vào tay hấn trở nên dễ dàng

Khiêm:”cô ầm đầu hả? Là lấy cái này chia cho cái này chứ không phải là nhân nghe chưa!”- la nó

Song:”thầy gì mà ác thế hic hic!”-ăn vạ

Khiêm:”làm như cô oan lắm ấy”- la cô nhóc học trò của mình

Song:”ôi mẹ ơi!!!”-nhảy lên cổ hấn

Khiêm:”gì vậy”- quay sang nhìn nó

Song:”con con gián kia!!!”-hét vào tai hấn chỉ chỉ

Khiêm:”bám cho chắc,tôi đánh chết nó ”-cầm quyển sách chạy theo con gián

Cuối cùng con gián đã bẹp dí và ra ngoài đường dưới bàn tay của hấn. Nó xuống dưới ghế

Song:”Anh lại cứu mạng tôi”-đổ mặt bưng bưng

Khiêm:”Không có gì”-ngồi sát nó cười nhẹ

Cánh cửa đột nhiên mở ra, nó và hấn giật mình.

Khiêm:”Trần Tử Diệp!”-vui mừng

4. Chương 3: Người Em

Diệp:”A!!cuối cùng cũng có người chấp nhận người anh lạnh nhạt của tui rồi ”-vắt hàng lí cho chồng rồi chạy lại chỗ nó nắm hai bàn tay của nó

Song:”Chào cô,tôi kh-”-đang định giải thích thì bị cô tra hỏi

Diệp:”Chị tên gì? Máy tuổi?”

Song:”À quên tôi chưa giới thiệu. Tôi tên Song Song, 17t, nhìn cô có vẻ lớn tuổi hơn tôi. Đừng gọi tôi như thế”-gượng cười bối rối

Khiêm:”Đó là hàng xóm không phải b-”-đang định giải thích

Long:”Á!! Anh à!! Nhớ wá!!”-nhảy bổ vào người hấn

Song:”Ừm...t-tôi xin phép về trước”-đi được vài bước thì như có cái gì giữ lại

Diệp:”Tôi đi uống chút nước mà chị đã bỏ chạy rồi sao! Tốt nhất là nên làm theo kế hoạch”-1 tay giữ tay cô 1 tay cầm cốc nước quăng vào phòng hấn lỡ làm đổ lên nó mà không hay biết

Hấn cũng thế,cậu nhảy lên hấn chỉ để quăng hấn vô phòng. Cậu và cô khoá cửa phòng vào nghe lỏm.

Trong phòng thì...

Khiêm:”Trần Tử Diệp!! Mở cửa!”-vặn tay nắm cửa

Song:”Khiêm... anh có đồ gì cho tôi mặc tạm không? Đồ tôi ướt hết rồi..”-mặt đỏ như quả mận chín

Khiêm:”X-xin lỗi vì mấy đứa em của tôi được rồi cô đi thay đồ đi. Có mấy cái pijama trong tủ ”- mặt hơi ửng hồng

Trong lúc nó thay đồ thì hấn nhắn tin cho cô

Tử Khiêm:

Diệp,mở cửa mau!

Tử Diệp:

Em không thể,đã đến lúc anh phải quên cô ta.

Tử Khiêm:

Vậy em muốn gì ở Song

Tử Diệp:

Đơn giản vì cô ấy hợp với anh

Hấn buông chiếc phone ra đúng lúc nó bước ra. Nó mặc chiếc pijama xanh kẻ sọc,cái áo chùng trên đầu gối

vón vện 10cm tay áo xắn gọn gàng, quần cũng xắn ống, chiếc quần chun may mà vừa với thân hình nhỏ nhắn của nó. Trông nó đáng iu lạc lối~

Khiêm:"Cô ngủ trên giường đi, sofa để tôi ngủ ở đó cho"- vẫn cái giọng nói lạnh lùng vô cảm đó

Song:"Aida! Đừng làm thế! Đây là nhà anh cứ để tôi ngủ sofa cho " - 2 tay chống eo cười cười

Khiêm:"Ngoan ngoãn nghe lời đi nha đầu ngốc"-người đầy sát khí

Song:"Dạ!"-ngoan ngoãn làm theo

Khiêm:"Ngoan lắm,ngủ ngon"-xoa đầu nó rồi ra sofa nằm

Mặt nó đỏ bừng. Vui chần lên đầu rồi ngủ lúc nào không biết

Sáng hôm sau, căn phòng lạnh lẽo đã trở nên ấm áp khi có bóng dáng cô gái, chàng trai mãi mê ngắm cô gái đang ngủ đó. Đột nhiên đôi mắt ấy mở ra 4 mắt nhìn nhau

Khiêm:"Đừng hiểu lầm tôi chỉ xem cô đã dậy chưa thôi "-quay đầu sang bên khác

Song:"Ừ-ừm.... có cái hộp gì trước cửa kìa "- quay đầu sang chỗ khác bất chợt nhìn thấy chiếc hộp

Khiêm:"Để tôi mở"-lại chỗ cái hộp và mở ra là một cái áo và chân váy cùng một lá thư

Gửi hai người:

Đây là đồ chị phải mặc. Tôi dám chắc nó rất hợp với chị! Còn anh lo mà mặc đồ cho tử tế không em không tha đâu! Chị cứ mặt bộ đó, mặc xong cộc hai lần vào cửa là nó sẽ mở.

Em của 2 người

Diệp

Sau khi đọc xong hai đứa nhìn nhau rồi cấp tốc thay đồ. Chỉ lát sau, nó bước ra với bộ váy tuyệt đẹp. Chiếc áo tay dài phồng phồng màu trắng cùng chiếc chân váy màu đen xoè rộng trên đầu gối làm tôn lên đôi chân dài trắng như trứng gà bóc. Tóc nó được tết lại trong thật nữ tính. Còn hấn, chỉ cần chiếc quần jean đen cùng chiếc sơmi đen đã vô cùng lịch lãm

Nó và hấn không nói gì, mặt đỏ bừng. Nó gõ vào cửa 2 lần, 2 vợ chồng trẻ nghe thấy mở cửa rồi chạy nhanh xuống nhà.

Sau khi cậu và cô bị la một trận thì cả 4 người cùng dạo phố. Đang dạo phố vợ chồng cô đột nhiên biệt tăm biệt tích, trong lúc đang tìm 2 người kia thì gặp 1 cậu con trai đang ngất ở đó

Song: "Cậu gì ơi!" - lay lay cậu ta

Cậu ta tỉnh dậy đặt tay vào....mông nó!

Song: "a! Biến thái" - nhảy lên núp sau lưng hấn

Hấn đập một cái đầu đinh vào đầu tên biến thái là cậu lại ngất ngay tại trận

5. Chương 4: Cô Gái Tên Lô Thy

Từ ngoài ngõ hẻm, bóng của Diệp và Long chạy vào

Diệp: "Hừm, anh chị làm gì trong này vậy?" - tay chống eo

Long: "chúng em tìm mãi" - chạy vào sau đó

Song: "Thôi thôi! Đi về đi!" - bối rối

Vừa về, có một cô gái xinh đẹp với mái hồng phát phối theo gió đang bấm chuông

Diệp: "Ô! Có phải Lô Thy không?" - ngó ngó nghiêng nghiêng

Thy: "Hell, Diệp, Long chào ba người" - quay người lại nở một nụ cười thánh thiện

Song: "Anh là Hell" - nhìn hấn vẻ thắc mắc

Khiêm: "Đó biệt danh ở công ty của tôi, nếu muốn cô có thể gọi vậy" - không nhìn nó mà nói

Vào trong nhà, mọi người ngồi trong phòng khách trò chuyện và thưởng thức tách trà thơm lừng

Thy: "Cho hỏi cô tên gì vậy?" - nhìn nó, nở nụ cười

Song:”À quên thất lễ quá, tôi tên Song Song, một người bạn của anh này ”-chỉ thẳng vào hấn

Khiêm:”Lần sau nói rõ tên giùm ”- ngồi cạnh nó thường thức tách trà đang phủ khói nghi ngút

Song:”Kệ tôi! Hứ!”-tức giận với cái giọng điệu đó

Thy:”Hình như nó hơn một người bạn”-gượng cười giữ thể diện

Khiêm:”Cũng có thể, nhỉ”-quàng cánh tay cơ bắp qua vai nó

Song:”H-hả? Bỏ ra coi!”-đẩy cánh tay đó ra

Thy kể về công việc ở bên Mỹ của cô, cả đám chăm chú nghe, trừ hấn, hấn đang đọc tập tài liệu dày cộp, thượng tướng mà, sao có thể vui chơi vào ngày nghỉ như những người khác được! Đọc mãi cũng chán, hấn nghĩ ra ý tưởng trên nó

Khiêm:”Ồ! Có con gián dưới sàn kia! ”- nhìn xuống sàn

Song:” Gián! ”- co rúm chân lên lộ rõ vẻ sợ hãi

Thy:”Gián á? Có con nào đâu?”-cúi xuống sàn

Song:” TRẦN TỬ KHIÊM!!! ANH TỐI SỐ RỒI!!!”-đập hấn liên hoàn

Khiêm:”Hahaha!!”-cười vì sự đáng yêu của nó

Diệp:”Song Song, chị giỏi quá khiến anh trai tôi cười, tôi còn chưa thể làm được thế”-ngỡ ngàng

Nó dừng lại chỉnh lại y phục và tư thế đỏ mặt vì lời nói

Thy:”*Cô ta thật siêu đẳng, mình có một đối thủ đáng gờm rồi* ”- cười nửa miệng

Thy:”Đây là thiệp mời tổ dự lễ khai trương công ty T của tôi, mong mọi người tới dự ”-đưa ra 5 cái vé, nhìn cái vé đã toát lên vẻ sang trọng

Song:”Tôi cũng được đi hả”- thắc mắc

Thy: "Ừ"-cười nho nhã

Song: "mặc gì giờ? Trang điểm thế nào thì hợp?"-lắm nhảm

Khiêm: "Để tôi"-đập ngực mình đầy tự hào

Song: "Thank!"-nở nụ cười của một thiên thần làm má hấn phớt hồng

Khiêm: "Bao giờ tổ chức"-giọng nói lạnh như băng

Thy: "Tối hôm kia "- nhìn hấn

Song: "Xin lỗi, trời tối rồi, mai tôi phải đi học, tôi về trước "-nhìn đồng hồ treo tường quay lưng về phía cửa, có gì đó giữ lại

Diệp: "Ở lại ăn một bữa rồi về"

Khiêm: "Cũng đúng, ở lại chút đi"-nhìn nó

Song: "Thôi cũng được"- quay đầu lại vào trong

Mọi người vừa vào trong phòng ăn, đồ ăn đã làm xong

King koong! King koong!

Song: "Tới liền!"-chạy ra mở cửa

Song: "Đây là..."-đi vào cùng một anh chàng lạ

Khiêm: "Thằng này, giờ mới tới"-cười nửa miệng nhìn anh chàng lạ

6. Chương 5: Văn An

An: "Lâu chưa gặp, Hell"- cười cười

Song: "Xin lỗi, anh là..."-để tay vào vai cậu

An:”À quên, tôi là Trương Văn An rất vui được gặp cô”-bắt tay nó

Song:”Tôi là Tô Song Song ”-bắt tay lại

Khiêm:”Thôi ăn đi ”-chen giữa hai người

Hai thằng gấp hết cái nọ đến cái kia vào bát nó

Song:”Stop! Nhìn cái bát của tôi nó đầy ụ sao ăn xuể! Đừng gấp nữa!”- giữ hai đôi đũa của 2 anh chàng lườm 2 người cháy mặt

Cả đám cười rộ lên, ba đứa không hiểu chuyện gì ngơ ngác

Đang ăn vui vẻ, hần liếc nó rồi đứng dậy

Thy:”Anh đi đâu vậy? Em theo với ”- bỏ đũa xuống

Khiêm:”Ăn đi, không cần theo ”-giọng lạnh lẽo làm xương sống của cô hơi lạnh

Vài phút sau, hần cầm một cái áo khoác cho nó làm nó vừa ngạc nhiên vừa ngại ngùng

Song:”A-anh làm gì vậy?”-quay người lại

Khiêm:”Cô mặc phong phanh thế bị cảm đừng bảo tôi chăm sóc”-ngồi xuống bàn ăn tiếp

Mọi người bàng hoàng, trợn tròn mắt vì hành động ấy

Sáng hôm sau, trời chưa sáng lắm, xương xuống có vẻ lạnh hơn. Đầu bếp nhà họ Trần đã sang để làm đồ sớm chỉ đin giản,nó nghĩ làm nhiều nên sang sớm, trng tay cầm chìa khoá nhà của hần xoay xoay.Mở cửa, tối om, bật điện và đeo tạp dề bắt đầu làm bữa.

Trong lúc đó, hần đang say ngủ, nghe thấy lục ục dưới nhà liền đi xuống nhà

Khiêm:”Sang sớm thế”-bước xuống dưới nhà

Song:”Làm anh thức giấc rồi, xin lỗi”-vẫn tiếp tục làm việc của mình

Khiêm: "Tôi giúp gì được không?" -sấn tay áo lên

Song: "Giúp tôi rửa chỗ rau xanh đó đi" -chỉ chỉ

Khiêm: "Uk" -cầm rửa rau lên

Chỉ trong 1 giờ đồng hồ cả đồng hồ ăn ngon đẹp mắt hiện lên, ai cũng thích món nó làm ăn một cách ngon lành hết lời khen ngợi. Nhìn đồng hồ, hấn đặt đĩa xuống

Khiêm: "Lùn, ăn nhanh lên, tôi đi mất là cô đi bộ đó" -đứng lên

Song: "Người ta có tên đoàn hoàng cứ nói thế" -lầu bầu

Khiêm: "Lùn, lùn" -được đà càng trêu nó

Song: "Anh thật đáng ghét!" -hậm hực đi sau hấn

Diệp: "Đáng yêu quá" -nhìn hai bóng người bước xa dần

Thy: "Vây à?" -lạnh lùng thốt ra câu chẳng hay ho

Mọi người cùng cảm thấy như Thy về không phải chỉ thăm mà còn có lí do khác nữa.

7. Chương 6: Thăm

Hấn đi lấy chiếc xé hộp của mình còn nó thì ở ngoài đợi hấn đột nhiên có cánh tay lôi nó vào góc tối

Song: "Ai vậy?" -nhìn xung quanh

An: "Anh đây, em biết tối nay có sự kiện gì không?" -ngghiêm túc

Song: "Tiệc khai trương công ty T của Thy" -ngây ngô không hiểu chuyện

An: "Là sinh nhật của Hell đó" -thở dài

Song: "Vây t-" -đang nói dở

Khiêm: "Song Song! Cô đâu rồi! Tôi không thích chơi trốn tìm!"-la lớn

Song: "Tôi ra liền! Bye"-vẫy tay rồi chạy ra chỗ hắt

Nó và hắt đi trên xe, hắt hỏi

Khiêm: "Cô ra đây làm gì?"-lạnh lùng tra hỏi

Song: "Tôi thấy con chó đáng yêu quá nên chạy qua chơi với nó "-nói dối "có" chớp mắt

Khiêm: "Hôm nay tôi nghỉ, cô dẫn tôi đi thăm trường cũ đi"-nhìn nó

Song: "Ừ-ừ"-mặt nó lại đỏ vì đại thần ác ma cạnh mình

Như hằng ngày, chiếc xe đen lại đỗ trước cổng còn bọn nữ ở trường lại chạy ra hô hào. Hôm nay không chỉ nó mà cả hắt cũng xuống nữa. Cả đám trước cổng tách ra hai chào đón hắt-cậu trai mặc vest đen đeo cái kính mát đen như ông hoàng còn nó chỉ là điểm nhấn cho hắt

Song: "*Bọn đại trai này cứ thế này chết vì trai cho xem*"-lắc đầu

Hắt xì!

Nó lau lau mũi, hắt lại một lần nữa cởi áo khoác cho nó. Chỉ vài giây sau mặt nó đỏ như mận chín

Sau khi dẫn hắt đi khắp trường cũng mệt, nó trả áo hắt xin phép lên lớp. Đang tung tăng lên lớp thì nó dừng lại quay đầu định đi

Trương: "Đợi đã"-giữ tay nó lại

Song: "Tôi không muốn gặp cậu, bỏ tay ra dùm"-giọng nói khiến người ta lạnh xương sống

Trương: "Xin lỗi việc lần trước, tôi không biết em tốt thế nào, cô gái kia đã lừa dối tôi và tôi muốn em thành bạn gái tôi lắm, xin em đó"- nắm chặt hơn

Song: "Bỏ ra!"-vung mạnh tay, mắt nó đầm nữa giọt lệ trong suốt vô thức lăn dài trên má

Khiêm: "Bỏ cô ấy ra, tôi không cho phép cậu chạm tới người con gái của tôi"-hắt tay cậu ra nhìn cậu với ánh mắt sắc lạnh

Song: "Hell"-nhìn hấn

Khiêm: "Đừng khóc nữa"-lau nước mắt cho nó cười an ủi

Song: "Mà...tôi là người con gái của anh hồi nào vậy?"-vẫn thút thít

Hấn quay đầu bỏ đi để nó chạy theo sau. Mặt hấn và mặt nó lại đỏ trong ánh sáng ban mai

Reng reng! Reng reng! Giờ học đã bắt đầu, mọi học sinh đã bắt đầu cho tiết một mệt mỏi. Trong căn phòng nhỏ trên tầng cao nhất, nó và mất đĩa cùng lớp đang ngồi xảy ra hiện tượng lạ, bà chủ nghiệm được mọi người đặt ra một biệt danh trù mền-Quý hút máu đang tỏ ra thánh thiện làm mọi người sờn gai ốc

Cô giáo: "Chào các em, hôm nay có một anh học sinh siêu đẳng toàn trường ai ai đều kính nể tới dự của chúng ta hết buổi sáng hôm nay, hân hạnh chào m"-hấn đang định bước vào

Song: "Dạ cô, sao hôm nay cô khác thế! Mất hình tượng quý hút máu quá"-lắc nhẹ đầu

Là hằng ngày thì nó đã bị chạy 5 vòng quanh cái sân rộng lớn ở trường nhưng nay không muốn mất hình tượng nên ngậm ngùi bỏ qua. Còn hấn ở ngoài cười với cái câu trọc tức đó. Hấn bước vào, fan nữ của hấn hét toáng lên còn nó....hoảng hốt!

Khiêm: "chào các em, anh là Trần Tử Khiêm:"-cười nhẹ

Song: "Anh!"-đập bàn đứng dậy

Cô giáo: "Song Song ngồi xuống đi em"

Nó ngồi xuống, hấn xuống chỗ nó ngồi.

Song: "Ra chỗ khác ngồi đi"- nói nhỏ

Khiêm: "mất trật tự quá"-khieu khích

Reng reng! Reng reng! Giờ ra chơi đã bắt đầu, các cô cậu học sinh thư giãn sau tiết học. Hấn kéo nó tới một khu vườn sau trường, nó vừa bước vào, một khung cảnh nên thơ, những cô bướm đầy màu sắc bay lượn trên không trung, có cô lại đậu vào những bông hoa xinh đẹp. Những tia nắng nhảy nhót trên những chiếc lá xuyên qua kẽ lá chiếu xuống nữa giọt sương long lanh tạo nên khung cảnh tuyệt đẹp.

Song: "Oa!"-xoay vòng

Hắn bỗng đỏ mặt vì điều đó, vô thức chụp lại khoảng khắc đó. Nó đang chơi đùa chợt nhìn qua hắn bỗng má ửng hồng

Song: "Sao anh ta đột nhiên đẹp trai quá"

8. Chương 7: Party

Đang tiết cuối. Nó nghĩ quà sinh nhật cho hắn mà nhức đầu. Vẽ vẽ ra nháp ra một con búp bê đáng yêu. Nó vui vẻ

Song: "Ra rồi!"-đập bàn đứng dậy

Thầy giáo: "Tô Song Song vào sổ đầu bài"- lấy bút uốn lượn, những nét bút tê tái lòng nó

Song: "Nhưng"-bực tức ngồi xuống

Trên chiếc xé hộp đen bóng, nó đang bận tô tô vẽ vẽ, chỉnh sửa con búp bê chẳng để ý đến anh chàng bên cạnh. Thấy lạ, hắn hỏi

Khiêm: "Hôm nay cô chẳng quan tâm tôi gì cả, cô sao vậy?"- tập trung lái xe không nhìn nó

Song: "Tôi đang giận anh chuyện ám sát lớp tôi đó, còn biến ác ma lớp tôi ai cũng nể sự phi phẩn lợi hại của bà ấy trở thành bà nào tôi chẳng quen. Mà cũng tốt, đỡ phải nghe chửi"- tập trung tô vẽ

Khiêm: "Rồi rồi, nhớ là 6h tối nay phải sang tôi nha"-cười nhẹ

Song: "Rồi rồi"-gật đầu

Chiều nắng gắt, trong căn nhà nhỏ, quạt quay vù vù chĩa thẳng vào cô gái đang chăm chú vào con búp bê vải đang dở dang

Song: "Giờ mới biết mình khéo tay đó!"-cười vu vơ

Chỉ sau 3 tiếng 2 con búp bê đáng yêu đã "ra lò" 1 con na ná hắn, 1 con na ná nó. Gói cẩn thận con búp bê giống nó vào một cái hộp màu xanh ngọc xinh xắn cùng một lá thư nhỏ.

Song: "Nhanh ghê nha, đã 5h rồi, 6h là hắn đón gọi luôn thôi!"-nhìn đồng hồ rồi lấy phone

Khiêm: "Sao vậy?"

Song: "Anh về đến đâu rồi?"

Khiêm: "Sao đột nhiên hỏi vậy? Nghi ghê nha"

Song: "Xí, về ngay lập tức!"

Khiêm: "Khoan!"

Chưa kịp nói hết, nó cúp máy cái rụp. Hấn vội phóng xe về thẳng nhà.

King koong! King koong!

Song: "Xuống liền"- chạy xuống mở cửa

Khiêm: "Vui quá, cô dám hù tôi"-ép nó vô tường

Song: "Gấp mà"-đỏ mặt từ từ tút người xuống

Khiêm: "Chuyện gấp? Có gì nói đi"-vẫn ép nó vào tường tút người theo nó

Song: "N-nó"-giơ hộp quà che khuôn mặt đỏ như mận chín của mình

Hấn lấy lấy hộp quà, 2 đứa đứng dậy.

Khiêm: "gửi Hell, chúc anh sang tuổi mới, phát tài hơn, đừng có bắt nạt tôi nữa, Song Song. Em giỏi lắm, trêu tôi làm tôi hết hồn tưởng em bị sao"-cười nửa miệng nhìn nó ầm ập hơn trước

Song: "Ồ, a-anh đã mở bên trong đâu mà nói t-thế"-đỏ mặt nhìn hấn

Khiêm: "Tôi mở sau, cảm ơn em"-hôn nhẹ lên trán nó

Song: "A-anh!"-mặt nó như đã 100° vậy

Khiêm: "6h rồi, đi thôi"-lôi nó đi

Trên Thượng Hải này, có 1 tiệm nổi tiếng chuyên về quần áo, trang sức và làm đẹp dành cho thượng lưu. Nó và hấn đến đó, hôm nay hấn bắt cửa hàng đóng cửa. Nó bước vào, một đàn nhân viên bước ra cầm theo

trang sức, váy và một chiếc gương khổng lồ

Song: "Oa!" - cầm chiếc váy lên

Khiêm: "Em vào thử đi" - bước vào

Song: "Ừm!" - chạy vào phòng thay đồ cùng dàn nhân viên.

Nó bước ra, hần quay lưng lại nở nụ cười. Bộ váy dài phần trước ngắn hơn phần sau, trễ vai để lộ làn da trắng trẻo, chiếc váy ôm lấy cái eo thon thả của nó mà xám nhạt. Mái tóc vàng óng búi lên gọn gàng. Đôi hoa tai trắng cùng đôi giày cao gót cùng màu với váy trông thật xinh xắn và kiêu sa.

Khiêm: "Được rồi đi thôi"

Chiếc xe chạy băng băng trên quốc lộ. Đến một công ty lớn, hần và nó đi vào trong

Khiêm: "Em đi gần đây thôi, tôi đi ra đây lát" - dặn dò

Song: "Ừm" - ngoan ngoãn vâng lời

Khiêm: "Đeo nó vào, phát minh mới của công ty tôi nó sẽ cho tôi biết vị trí của em, và hãy ấn vào mặt nhấn để báo động" - đeo cái nhẫn pha lê lấp lánh cho nó

Song: "Oa! Thank!" - vui vẻ đi chơi

Nó vui vẻ uống cốc nước cam, đột nhiên

Khiêm: "mọi người chú ý, Tô Song Song, tôi chính thức theo đuổi em!" - đứng trên sân khấu cầm mic nói lớn

Song: "Phụt!" - cốc nước cam dành chọn vô mặt Thy

Song: "Xin lỗi cô, Thy" - lấy giấy

Thy: "*Cô sẽ phải chết*" - thâm phần nộ

Thy: "Không sao" - lau mặt

9. Chương 8: Kế Hoạch Của...

Song: "Lỗi của tôi, lỗi của tôi"- lúng túng đưa cô thêm giấy

Thy: "Được rồi, tôi muốn cô làm quen với một cô gái"- cười nhẹ nhàng.

Một cô gái có vẻ là con lai bước tới cười nhẹ.

Cô gái: "Hello, tôi tên Linda, bạn của Lô Thy, rất vui vì được gặp cô"

Song: "Cô biết tiếng Trung?!"-ngạc nhiên

Linda: "Bố tôi là người Mỹ, mẹ tôi là người Trung"- vẫn giữ nụ cười thanh lịch

Song: "May quá, tôi không giỏi tiếng Anh lắm"-gượng cười

Thy: "Thôi, 2 người cứ nói chuyện đi, vì tôi là chủ bữa tiệc nên..."- hơi lúng túng

Song: "Cô cứ đi đi"-cười

Thy: "Hừ, cô bị trúng bẫy rồi cô gái à, thật đáng thương hahaha!"- đi mất

Linda: "Song, hay chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, ở đây ngột ngạt quá"- gượng cười

Song: "Ok! Tôi cũng thấy thế, vậy đi thôi "-đi trước

Hai người đi ra ngoài ban công vắng vẻ, Linda đưa nó một ly nước cam, sau khi nó uống dần dần bất tỉnh.

Nó mở mắt, thấy mình đang ở một căn phòng trắng xoá, bị trói chân tay. Nó cố vùng vẫy vẫn không thể thoát ra

Song: "Có ai không! Cứu tôi với!"- la lớn

Linda: "Vô ích, tôi đã đưa cô vào phòng cách âm rồi"-cầm súng chìa thẳng trán nó

Song: "Sao cô làm thế với tôi!"- bật khóc

Linda: "Đây là lệnh cô chủ của tôi"

Song: "Lô Thy"- nghiêm túc nhìn cô ta

Linda: "chẳng giấu gì cô, tôi là điệp viên L của Lô Thy"-thu súng lại đi khỏi đó

Song: " thôi xong, A! Chiếu nhẫn"- cổ với với, bấm

Trong lúc đó, chỗ hấn cái nhẫn đang rung liên hoàn, hấn nhìn chiếc nhẫn cấp tốc chạy theo định vị.

Sau khi bấm xong nút, đột nhiên có làn khí gì đó phủ xuống.

Song: "Khiêm! Làm ơn tới nhanh đi!"- bất tỉnh

Khiêm: "Liệu cô ấy có bị gì không, Song Song, đợi anh"- phóng xe tốc độ cao

Tới đó, một đàn độc mấy anh to cao vạm vỡ đứng canh trước cửa.

Khiêm: "Đừng chặn đường ta!"-đáng bọn chúng liên hoàn, to béo chấp hết!

Chỉ vài phút sau đã khử hết chúng. Bước vào trong, thấy một tiếng phụ nữ lạ trong một căn phòng mở cửa sáng đèn, hấn rón rén đi vào, là Linda

Linda: "Master, cô ta đã bị bắt thành công"- cười nửa miệng

Thy: "Tốt, Linda, đừng làm hại cô ta, sau khi cô ta tỉnh hãy chạy đi. Đừng quên, đây chỉ là cảnh báo"

Linda: "Vâng, goodbye master"-cúp máy

Hấn bước vào trong, giữ cô ta từ đằng sau, chìa súng vào thái dương cô ta.

Khiêm: "Cô ấy ở đâu?"-nghiêm túc

Linda: "D-dạ, cô ấy ở căn phòng bên cạnh ạ, đừng giết tôi"- sợ hãi

Hấn cấp tốc chạy sang phòng bên đó, nín thở gõ trời rồi công nó về.

Ra được đến cửa, Linda chìa súng vào phía 2 người.

Linda: "Đừng quên tôi là điệp viên"-cười

Khiêm: "Đừng cản đường"- nhả lông mày

Cô ta vẫn đứng đó, hắt nhanh như chớp rút súng bóp cò trúng cánh tay cô ta rồi đi mất. Nó tỉnh lại vài phút sau vụ việc đó, thấy hắt, nó vô thức ôm cổ hắt

Khiêm: "Em tỉnh rồi à"-giọng ân cần

Song: "Ừ, cảm ơn anh"-đỏ mặt

Khiêm: "Thế này đi, em phải đi học tự vệ với tôi vào các cuối tuần để phòng bất chấp"

Song: "Hả!"- hoảng hốt

Khiêm: "Vậy có học không?"-đổi giọng đầy sát khí

Song: "Tôi đi, tôi đi"-giọng hơi buồn.

Khiêm: "Thế mới là bảo bối ngoan chứ"- cười

Song: "Bảo bối cái đầu anh ấy!"-phụng phịu.

Tối hôm đó, nó thức trắng đêm vì nghe con bạn cùng lớp nói hôm nay có mưa sao băng. Lên sân thượng chờ, đột nhiên có tin nhắn.

Khiêm:

Chưa ngủ hả? Hay không ngủ được à?

Song:

Xì, anh chẳng biết gì cả! Tôi đang chờ mưa sao băng

Khiêm:

Ủa nay có à?

Song:

Ừ!

Khiêm:

Sao băng kia!

Mưa sao băng đẹp tuyệt "bay xuống" mặt đất. Khung cảnh đẹp tuyệt đang hiện trước mắt

Song: "Con đã yêu anh ấy rồi, con mong anh ấy hạnh phúc"- ước

Khiêm: "Giờ con chẳng cần gì hết, chỉ muốn người con gái con yêu được hạnh phúc"- ước

Sáng hôm sau, không khác dự đoán cho lắm, mắt nó chẳng khác một con gấu trúc. Hắn tới công ty Lô Thy.

Khiêm: "Thy Thy"-ngồi xuống ghế

Thy: "Sao anh đến tìm em vậy?"-vắt chéo chân cười hiền hậu

Khiêm: "Lần sau đừng chạm tới cô ấy, đó là cảnh báo"-lạnh lùng bước ra cửa.

Thy: "Tại sao, chỉ vì cô ta mà anh lại thành ra như thế này!"-bật khóc

Khiêm: "Vì tôi yêu cô ấy"- đóng rầm cửa lại

10. Chương 9: Du Lịch Lớp

Quan hệ của 2 nhân vật Trương Văn An & Lô Thy:

Cách đây vài năm, bộ tứ đệ nhất của khối 9 đã thành lập. Tại đó có Hell, cô gái mang mái tóc xanh lá đó, Văn An và Lô Thy, sau vài tháng bên nhau cùng nhau vui cùng nhau buồn Văn An đã nảy sinh tình cảm với cô bạn mái tóc hồng - Lô Thy mà không biết cô ấy thích cậu bạn của mình.

Rồi một hôm đẹp trời, cậu quyết định tỏ tình, dồn hết can đảm vào đó mà chỉ nhận lời từ chối. Nhưng cậu vẫn quyết theo đuổi cô bao năm qua mà không bỏ cuộc.

~~~~~

Nó đang nằm ườn trên chiếc bàn xinh xắn cạnh cửa sổ của mình, gió nhẹ thổi dịu dịu làm nó mơ màng.

Reng reng! Reng reng!

Tiếng chuông phá tan bầu không khí dễ chịu ấy, bật dậy đã thấy bà cô đã bước vào.

Song: "May wá! Xuýt bị oánh!" - thầm vui vẻ

Cô giáo: "Các em, vào ngày mai lớp chúng ta sẽ được đi thăm quan tại núi Nga Mi nổi tiếng, thắng cảnh nước ta và được tài trợ bởi công ty K! Chủ tịch của công ty K sẽ đi cùng chúng ta, nhiệt liệt chào mừng!" - vỗ tay

Từ cửa bước vào, một anh chàng bảnh bao với bộ vest bình thường mà làm xôn xao cả lớp.

Song: "Là anh!" - ngạc nhiên đứng dậy

Khiêm: "Ừ, là tôi, em có ý kiến gì sao?" - nhìn nó

Song: "Dạ không" - ngồi xuống

Khiêm: "Chào mọi người, mọi người có nhớ tôi không?"

Bọn girl: "Dạ có!" - hô muốn sập cái khối 12

Khiêm: "Mai các bạn tập hợp lúc 5:00 nhé, chúng ta sẽ đi 2 ngày 1 đêm nhé"

Bọn girl: "Dạ!" - khổ cái khối 12

Song: "Hám zai" - nói lí nhí í chê bai

Từ mờ sáng hôm sau, nó lọ mọ dậy chuẩn bị cho chuyến đi.

Reng! Reng!

Một tin nhắn đến máy nó, mở phone.

Khiêm:

Dậy đi! Còn đi, tôi chờ em ở dưới nhà đó

Không muốn người ta chờ lâu nên cấp tốc chạy xuống nhà không quên mang theo chiếc vali của mình.

Khiêm: "Nhanh vậy?" - đứng dựa vào chiếc Aston Martin AM-RB 001 cổ điển không kém phần sang chảnh

Song: "Là chiếc xe đắt gần nhất thế giới đây mà" - ngỡ ngàng

Khiêm: "Vậy sao? Tôi mua chỉ vì nhìn nó có vẻ hợp với tôi" - nhìn chiếc xe của mình

Song: "Không nhiều lời nữa, đi thôi" - nhảy lên xe

Chiếc xe chạy băng băng trên con phố và dừng lại ở trường.

Tới một khách sạn 5 sao, hấn và mọi người vào trong.

Cô quản lý: "Dạ, quý khách thuê mấy phòng ạ?"

Khiêm: "40"

Cô quản lý: "Dạ, xin lỗi quý khách, chỗ tôi chỉ còn 39 phòng thôi ạ"

Khiêm: "Tôi và cô ấy là được rồi" - khoác vai nó

Song: "Hả" - nhìn hấn

Cô quản lý: "Dạ, đây là chìa ạ"

Mọi người về phòng nghỉ ngơi. Nó và hấn vào phòng,

Song: "Why?" - nhìn hấn

Khiêm: "Vì bất đắc dĩ thôi bảo bối" - dí trán nó

Song: "Tối tôi ngủ trên giường anh ngủ ở sofa!"

Khiêm: "Tôi ngủ với em lắm"-lại gần

Song: "Biến thái!"- đập vào chân hắn rồi nằm ườn trên chiếc giường êm ái

Khiêm: "Lát sẽ đi leo núi mệt lắm đó"-nằm ườn cạnh nó

Song: "Nhớ gọi tôi đó, mệt quá"- bắt đầu chìm trong giấc ngủ

Khiêm: "Haiz, ngủ gì nhanh quá vậy, nhìn công nhận rất đáng yêu"- chọc chọc khuôn mặt bầu bĩnh xinh xắn của nó

Song: "Hừ!"-nhăn mặt, mắt nhắm tít hất tay hắn ra

Khiêm: "Phản xạ hay đó, ngủ ngoan nhé bảo bối"-hôn lên trán nó rồi ngồi dậy

Song: "Ừ"- ôm tay hắn

Khiêm: "Bảo bối bỏ ra nào"-hất nhẹ tay nó ra

1 giờ sau, nó tỉnh giấc thì thấy mình đang ôm tay hắn còn hắn đang nhìn nó chằm chằm.

Song: "Á! Xin lỗi anh"- vội bỏ ra gãi gãi đầu đỏ mặt

Khiêm: "Hahaha! Không sao đâu!"- xoa đầu cô bé má đỏ như trái bồ quân

11. Chương 10: Lời Thổ Lộ

Hướng dẫn viên: "Ayahao, tôi là hướng dẫn viên của công ty K nhiệm vụ hướng dẫn mọi người đi các nơi du lịch tại đây! Mọi người nhớ theo sát tôi trong suốt chặng đường leo núi, chinh phục Nga Mi nhé! Mời mọi người đi lối này để thay y phục"-niềm nở chỉ dẫn

Mọi người thay xong y phục, cùng nhau theo sự chỉ dẫn của cô hướng dẫn viên đi lên được khá cao. Trên đây khá lạnh mà nó đã mệt lả nên đã bị tụt lại phía sau đoàn.

Song: "Hmmm, mệt quá! Á!"- vấp viên đá

Chân nó bị treo, cổ lết vào góc cạnh núi. Giờ nó chỉ còn có thể chờ người cứu trong vô vọng

Đoàn đã đến đỉnh núi, ai cũng mệt lả, nhưng có một anh chàng đang tìm kiếm gì đó - là hấn

Khiêm: "Em có thấy bạn Song Song đâu không" - hỏi cô nữ sinh

Nữ sinh: "Dạ, từ lúc bạn ấy kêu mệt ở giữa núi đến giờ không thấy bạn ấy đâu cả" - lo lắng

Khiêm: "Ừ, cảm ơn" - lập tức chạy nhanh xuống núi.

Vừa xuống giữa núi, hấn chạy ra chỗ góc núi. Nó đã lạnh cóng, co ro ở đó nhìn vô cùng thương.

Song: "Hell" - yếu ớt thốt lên lời

Khiêm: "Em sao lại thành ra như vậy! Lại đây" - cởi áo khoác khoác cho nó rồi ôm lấy nó

Song: "Anh có thể đưa tôi về được không?" - nhìn hấn

Khiêm: "Để tôi công em" - cười ấm áp

Song: "Ừ" - cười rồi lên hấn công

Song: "Hell" - ôm cổ hấn

Khiêm: "Gì vậy?"

Song: "Giờ tôi nói tôi thích anh thì anh sẽ trả lời thế nào?" - đỏ mặt

Khiêm: "Song, xuống đi"

Song: "Ừ-ừ" - mặt hơi buồn đứng trước mặt hấn

Khiêm: "Tôi không thích em" - nhìn thẳng vào mắt nó

Song: "Tôi hiểu rồi" - cười gượng nhìn hấn

Khiêm: "Vì tôi yêu em"- hôn nó

Mắt nó trợn tròn, ngạc nhiên vì nụ hôn đó. Cảm xúc giờ của nó lẫn lộn, vô thức tận hưởng nụ hôn ấy.

Song: "Anh thích troll người thật đó!"-nhìn hấn cười

Khiêm: "Về thôi!"-nhắm tay nó.

Nó và hấn xin phép về trước cho nó nghỉ ngơi

Song: "Sao anh biết em ở đó"

Khiêm: "Ngờ một nữ sinh"

Song: "Mà cho em hỏi cái này"

Khiêm: "nói đi"

Song: "Rốt cuộc công ty K là làm gì vậy?"

Khiêm: "Dù gì rồi em cũng sẽ biết, thật ra công ty của anh là để phòng chống tội phạm quốc tế, kẻ thù cực lớn của anh là W, công ty tập hợp các tội phạm quốc tế"

Song: "Oa! Sau khi tốt nghiệp em muốn vào đó!"- mắt rực sáng

Khiêm: "Được nhưng ngoan ngoãn mà tập tự vệ cho tử tế"- xoa đầu nó

Song: "Oki!"

Khiêm: "Mà em sắp thi cuối năm rồi, cố lên!"

Song: "Vâng!"

Sáng hôm sau, nó vẫn còn ngủ, hấn dùng mọi thủ thuật vẫn không thể cho nó dậy đành dùng chiêu cuối.

Khiêm: "Bắt đầu đánh!"

Song: "Đánh gì cơ!"-bật dậy

Khiêm: "Cuối cùng cũng dậy. Em VSCN đi rồi xuống ăn sáng"

Song: "Dạ"

Nó đi xuống với bộ mặt ngáy ngủ. Ngồi xuống bàn

Cậu nam sinh: "Trưởng đoàn, sáng định cho chúng tôi nhịn đói à!"

Khiêm: "Ta đã có đầu bếp"-cười

Song: "Ai vậy?"

Khiêm: "Em"-nhìn nó

Song: "Em!?"-ngạc nhiên

Khiêm: "Nhanh đi"-cười khiêu khích

Song: "Dạ"-ngoan ngoãn vào bếp

Đám con trai lớp nó: "Tôi phụ"-dơ tay

Khiêm: "Cần tôi là đủ"-đi vào cùng nó

Đám nữ lớp nó: "Soái ca!!"

Chỉ vài phút sau một dàn bánh bông lan ngoan lành đẹp mắt hiện ra trước mắt cả lớp, mắt ai cũng sáng lên, nhỏ dãi.

Thời gian cứ thế trôi qua tới chủ nhật.

King koong! King koong!

Song: "Tới liền!"-chạy nhanh xuống nhà.

Khiêm: "Đi thôi!" - cười

Song: "Em tập ở đâu?" - ngờ

Khiêm: "Em tập vài ngày ở chỗ ông thầy này đã"

Song: "Tại sao?" - ngạc nhiên

Khiêm: "Ông ta là khởi đầu của em, nhớ cẩn thận ông ta khắc khe lắm"

Song: "huhu! Teo tui rồi!"

12. Chương 11: Luyện Tập

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thầy: "Chào Hell, lâu chưa gặp" - bắt tay cậu

Khiêm: "Lâu chưa gặp" - bắt tay ông nở nụ cười đối tác

Thầy: "Cô gái này là người cậu ngờ tôi sao? Ấn tượng lắm" - nhìn từ trên xuống dưới nó

Song: "Dạ, chào thầy, tôi là Tô Song Song" - cúi đầu chào

Thầy: "Được rồi, Hell, cậu muốn xem không?" - nhìn hấn

Khiêm: "Có chứ" - đi lên hàng cao ở xa nơi tập

Thầy: "Để tôi xem cô có gì đặc biệt và phản xạ của cô" - ông bắt đầu ra tay

Ông nhanh như chớp đánh liên lịa vào nó, nó tập trung tránh được gần hết các đòn của ông ta.

Thầy: "Khá lắm" - cười nửa miệng

Song: "Cảm ơn" - cười

Chỉ vài tuần sau nó đã thông thạo tất cả thứ cần thiết để làm nhân viên của K. Nó đã tập súng, võ nghệ và phòng thủ đều thành thạo.

Song: "Chỉ cần luyện thêm chút là hoàn mỹ" - người đầy thương tích

Khiêm: "Đừng quá sức" - tay cầm hộp y tế, tay cầm chai nước

Song: "Hell!" - vui vẻ hơn

Khiêm: "Ngồi xuống đi" - đưa nó chai nước

Song: "Cảm ơn anh" - ngồi xuống ghế

Khiêm: "Ừ" - cười nhẹ rồi băng bó cho nó

Song: "Hell" - đỏ mặt ngại ngùng nhìn chằm chằm hấn

Khiêm: "Ồi" - ngẩng đầu lên nhìn nó

Song: "Em đói"

Nó và hấn cùng nhau đến một nhà hàng sang chảnh, hấn đặt chỗ tại tầng 39 cạnh cửa kính nhìn ra thị trấn lung linh huyền ảo về đêm

Song: "Oa! Cảnh ở đây đẹp quá!"-ngắm nhìn cảnh đẹp ngoài cửa kính

Khiêm: "Anh chọn mà"-kéo ghế cho nó

Song: "Cảm ơn anh:"-ngồi xuống

Hai người vừa cười với nhau 1 cái mà

Đoàng! Aaaaa!

Tiếng súng phát ra ở xa xa chỗ nó và hấn đang ngồi. Có 1 người đàn ông đang chìa súng vào đầu 1 bé gái. Nó thấy thế liền mạng chạy lại chỗ đó.

Song: "Hãy thả cô bé và để tôi thay cô bé"-dơ hai tay

Khiêm: "Song Song!"-mặt lo lắng

Song: "Không sao đâu"- quay lại cười nhẹ với hấn

Ông ta: "Được, nhanh lên!"-bỏ bé gái ra đổi nó vào

Ông ta: "Các người dồn vào góc nhanh!"

Song: "Nghe theo đi!"

Ông ta: "Im miệng!"

Song: "Xì, ông tới số rồi!"-huých vào bụng ông ta rồi còng tay ông ta ra sau, ông ta chưa kịp phản xạ đã bị còng tay ra sau không thương tiếc.

Song: "Trần Tử Khiêm! Đừng dần ra vậy nữa! Gọi cảnh sát mau!!!"-hét to

Khiêm: "Hả? À!"-gọi điện

Cuối cùng ông ta bị giải về đồn còn nó và hấn được nhà hàng khao bữa tối hôm nay.

Song: "Mai em được nghỉ đó!"-hí hửng cạnh hấn

Khiêm: "Mai cho em đi thăm công ty của anh"

Song: "Yeah!"-cười tít mắt

Sáng hôm sau, hấn và nó vui vẻ đi tới công ty hấn, đường tới đó xa tít tắp, và muốn vào thì phải có vân tay mới được đi vào trong. Bên trong đẹp long lanh chẳng khác gì khu đô thị, có nhà ở, công ty, trại huấn luyện và ngục, trông thật trang nghiêm và tráng lệ. Ở đây, cô gái nào cũng mặc

Bất cứ chàng trai nào cũng mặc

Khiêm: "Nó là đồng phục của nhân viên còn trên sẽ mặc như anh chàng kia mặc vậy"-chỉ tay

Song: "Oa! Đồng phục ở đây đẹp quá!"-nhìn quanh

Khiêm: "Ta đi xem các phát minh của công ty anh thôi"

Song: "Oa!"-nhìn các phát minh

Khiêm: "Cái súng này là khẩu 90 có số lượng đạn là 3 viên, còn cái này là khẩu 180 có số lượng đạn là 8 viên"-chỉ tay

Song: "Áo tàng hình kia!"-nhìn chăm chăm ngạc nhiên

Khiêm: "Phát minh mới, nó để lẩn trốn và đột nhập"

Nhân viên nữ: "Chào thượng tướng"-dùng chân cúi chào

Khiêm: "Ừ, đi đi"-nhìn cô

Nhân viên nữ: "Dạ"-đỏ mặt đi mất

Song: "Anh giỏi lắm, dám tán tỉnh cô ấy trước mặt em"- giận vu vơ

Khiêm: "Thôi, mình đi về thôi"-bế nó về.

13. Chương 12: Thi Cuối Năm

Cô giáo: "Các nhớ chuyển bị thi tốt, mai các em đã tốt nghiệp, đã rời xa cô rồi, các em đừng quên cô nhé"-
khẽ mỉm cười, mắt đỏ lừ đầm lệ

Cả lớp: "Dạ, em không quên cô đâu ạ!"-cả lớp đồng thanh hô to

Hôm ấy ai cũng buồn, đứa khóc xướt mướt đứa lại im lặng không nói gì.

Nó bước về trên con đường quen thuộc, tiếng ve vang lên báo hiệu hè sắp về.

Bíp bíp!

Tiếng xe của hắn vang lên làm nó giật mình.

Song: "Mai thi rồi. hm buồn quá"-thở dài

Bíp!

Song: "Anh!"-nhìn hắn

Khiêm: "Trên xe anh không được buồn! Vậy anh sẽ lo đó"-hơi đỏ mặt

Song: "Vâng ạ, cảm ơn anh"-đỏ mặt

Khiêm: "Mai thi tốt, anh đón em"

Song: "V-vâng"

Tối hôm ấy, nó đang trằn trọc không ngủ nổi thì có tiếng mở cửa nhà nó.

Song: " Trộm ư" - bắt an

Nó lên xuống bếp cầm tạm cái chảo lên đi nhẹ nhàng ra phòng khách. Bật điện

Song: "Tên kia ra khỏi nhà ta!!!"-đang định đánh

Khiêm: "này này!!!"-nhắm cổ tay nó

Song: "Sao anh sang đây vào tối muộn vậy"-ngạc nhiên

Khiêm: "Thay nhanh nó rồi anh sẽ giải thích cho em sau"-đưa nó 1 bộ đồ

Song: "Là bộ đồ nhân viên"-ngạc nhiên×2

Khiêm: "Nhanh nào"- đùn nó đi

Vài phút sau nó và hấn phóng nhanh tới chiến trường.

Song: "Sao em lại ở đây"-ngạc nhiên×3

Khiêm: "Xin lỗi em, anh nghĩ em có thể thay cho cậu trợ lí của anh vì cậu ta đang bị ốm"

Song: "Em hiểu rồi, đưa em súng đi"

Khiêm: "Lấy tạm đi, anh phải đi chỉ huy nữa"-quay người bỏ đi

Song: "Ta và mi quyết phải thắng!"-cầm khẩu 140 đi ra chiến trường.

Trong màn đêm, bọn họ đánh chiến ác liệt, một hồi lâu sau đã kết thúc. Trời cũng sắp sáng, nó xin phép về trước.

Cấp tốc phi vào phòng thi vừa kịp giờ. Nó thi khá tốt, mọi bài nó thường kêu khó giờ lại quá dễ dàng vì hần dạy cho nó hết rồi.

Nó về nhà, cười tươi nằm ườn trên sofa. Có một con robot nhỏ nấp dưới sofa

Cộc cộc!

Song: "Tới liền"-ngồi dậy bước xuống sofa

Khiêm: "Em đi vào công ty với anh đi"-nhìn con robot

Song: "Làm gì?"

Khiêm: "Cứ đi đi"-lôi nó đi

Tới công ty, nó vào phòng hần.

Song: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Khiêm: "Có một con robot của công ty W đã tìm thấy nhà của anh hôm tối hôm qua, anh phát hiện ra và đuổi theo nó rồi nó chạy sang nhà em, anh sắp bắt được nó thì thấy em cầm chảo định đánh anh, vừa nãy cũng vậy, nó ở dưới sofa và nó đã biết em là người anh yêu nên theo dõi em"-nghiêm túc

Song: "Vậy cứ ở nhà thì nguy hiểm chết"- lo lắng

Khiêm: "Không cần lo, anh đã cho người sắp xếp nhà trong công ty rồi"-cười

Song: "Tối nay chúng ta ngủ ở đâu?"

Khiêm: "Phòng anh"

Song: "Ở sofa, cả hai ta"-đổ mặt

Khiêm: "Hay em muốn"-tiến gần về phía nó

Song: "Làm gì có! Đồ biến thái"-đùn hần ra

Sáng hôm sau, những tia nắng nhẹ nhàng rọi vào cô thiên thần nhỏ trên sofa.

Song: "Mấy giờ rồi?" - gương mặt ngáy ngủ.

Nó VSCN xong xuôi nó quyết định đi gặp vài cô bạn rồi đi mua đồ cho hân, ra tới cửa thì có 2 con robot nữ kích cỡ bằng con người. 1 cô có số 1, cô có số 2

Cô 1: "xin chào cô chủ, tôi là 1"

Cô 2: "Tôi là 2 chúng tôi được lệnh bảo vệ cô chủ"

Song: "Hở, Hell á" - ngơ

Cô 1: "Dạ là cậu chủ DarkHell ạ"

Nó đi đâu hai cô đó theo sau, đi theo kể vào WC. Đến gặp bạn cũng bị theo dõi, nhưng mọi nguy hiểm như sang đường,... đều vô cùng an toàn.

Còn hân đang ở văn phòng theo dõi nhất cử nhất động ấy của nó mà mỉm cười (ông này biến thái wá!!)

14. Chương 13: Làm Việc

Nó vui vẻ nhắm mình trước gương chỉnh tề lại đồng phục, ngẩng cao đầu nở nụ cười tự tin.

Khiêm: "Bảo bối, bộ đồ này rất hợp với em" - ôm nó từ sau

Song: "Em phải làm gì tiếp theo" - quay người lại

Khiêm: "Vì em muốn lên làm quản lí nhanh như vậy khá khó, thường sẽ phải làm ở đây vài năm mới có thể lên nhưng còn một cách nữa" - nghiêm túc

Song: "Cách gì" - lo lắng

Khiêm: "Solo với các cô cậu quản lí của anh" - đặt tay vào vai nó

Song: "Em sẽ làm được!" - tràn trề nỗ lực

Khiêm: "Được, đi thôi" - đi ra trước

Tại khu đấu trường, nó và một cô gái nóng bỏng đang chuẩn bị còn các cô cậu nhân viên và cả hấn đang hướng mắt tới hai cô gái.

Trọng tài: "Boss 1 vs Tô Song Song let go!"-phát cờ

Cuộc tranh đấu nhanh chóng kết thúc, nó nhẹ nhàng nhảy lên không đập mạnh chân vào mặt cô gái ấy.

Trọng tài: "Tô Song Song win!"

Cuộc chiến xảy ra nhanh chóng, nó cũng đã thấm mệt.

Trọng tài: "Tô Song Song vs boss 9"-phát cờ

Một cậu con trai to cao, cơ bắp quần quăn bước ra, boss cuối có khác, nó nhìn mà há hốc mồm.

Song: "Oa"-hơi lo sợ

Bắt đầu đánh, nó cố đánh dùng mấy chiêu tuyệt đỉnh của nó mà vẫn bị yếu thế, đột nhiên nó nghĩ ra chiêu, nó chạy vòng quanh người cậu ta lợi thế nhanh nhẹn

mà làm cậu ta chóng mặt, trong phút chót nó lại xông lên đánh một đòn mạnh liên hoàn vào người cậu ta.

Trọng tài: "Song Song win!!"

Nó chạy nhanh lên khán đài trước bao ánh mắt ôm chăm lấy hấn.

Khiêm: "Em đã chính thức là quản lí của anh"-ôm eo nó

Song: "Em tưởng phải thử việc?"

Khiêm: "Công ty của em chỉ cần tối đa điểm solo vừa này là vào làm vào hôm sau"-cười ầm áp

Sáng hôm sau nó tung tăng tới căn phòng quen thuộc, mở cười

Song: "Chào tượng tướng!"-đứng nghiêm

Khiêm: "Khí phách nhỉ, thôi vào nhiệm vụ đầu của em thôi"-dắt nó đi

Nó và hấn tới một khu ổ chuột- nơi đồn là có trùm ma túy và trộm thẻ bài của K của khu này. Nó và hấn phải cải trang thành hai dân ăn chơi để có thể vào đây.

Khiêm:”Em qua hạ gục mấy tên lính canh rồi đứng ngoài chờ nha, em làm được không?”-nói nhỏ

Song:”Được”-nói nhỏ

Nó lén vào hạ gục bọn chúng nhanh chóng làm bọn chúng chưa kịp la lên. Còn hấn đã chiếm được vé mời của mấy người trong đó.

Khiêm:”Vào đi!”- hô lớn

Nó đi vào, hấn đưa nó một vé rồi hai người cùng nhau vào trong nơi cất giữ thẻ bài.

Khiêm:”Em nhớ phải quỵrũ được cậu chỉ huy kia, rồi em hãy khéo léo lấy thẻ bài ”-nói nhỏ

Song:”Nhưng...vâng, em đi đây”

Nó có lợi thế là xinh đẹp nổi bật nên chỉ cần nó nói chuyện với cậu ta là đã thành công.

Song:”Anh, có thể cho tui cái thẻ đó được không?”

Chỉ huy:”Ồ, vậy...em để tôi đeo nó cho em thì tôi sẽ cho em tất cả chúng”-cầm cái cặp tóc

Song:”Được”-quay lưng lại

Hấn ta cặp lên tóc cho nó rồi nó chạy ngay ra ngoài. Hấn vì đợi lâu mà nóng nảy đánh ngất mấy anh canh gác và vô tình nó nhìn thấy.

Song:”Đi thôi”-cười cười

Đi được chỗ ô tô, nó đột nhiên không thể đi chuyển.

Khiêm:”Em sao vậy?”-quay lại

Chỉ huy:”Tôi biết mà, sao mà có thể tùy tiện tin tưởng người khác mà, tôi mà không đeo cái thiết bị đóng băng gắn bom lên tóc cô thì tôi mất thẻ bài rồi, nó còn 30p”-cùng binh đoàn đi lại gần

Khiêm: "Ngươi!" - tức giận lườm hắc cháy mặt

15. Chương 14: 1 Chọi Cả Binh Đoàn

Chỉ huy:

-Vậy ngươi hãy thách đấu với ta để cứu lấy mạng sống của cô ta đi.

Cậu ta cười nham hiểm.

Hắn cũng chẳng còn cách nào khác nữa đành phải đấu với cả binh đoàn ấy.

Cuộc chiến bắt đầu, đạn bay vèo vèo trên không trung. Hắn tập trung tránh những viên đạn ấy. Một hồi sau đó, xác chết la liệt trong căn phòng nhuộm màu đỏ tươi, chỉ còn hắn và cậu chỉ huy còn toàn mạng. Người của cả hai đều bị xây xác không ít.

Khiêm:

-Đến lúc phân thắng bại rồi.

Hắn nhếch mép cười gượng gạo.

Cuộc chiến thật sự giờ mới bắt đầu. Nó thì chỉ có thể nhìn cuộc chiến mà không thể ngăn cản, quả bom chỉ còn 10p, nó muốn khóc lắm mà chẳng thể khóc chỉ có trái tim như bị ai thắt chặt lại vậy. Chỉ còn các chờ hắn giải cứu hoặc hi sinh tại nơi này. Trong thâm lặng cổ vũ bóng người cao cao rộng lớn đang cố bảo vệ mình.

Hắn xông lên đánh cậu, cậu cũng chẳng vừa. Đôi bên đánh đến gần kiệt sức, hắn lùi lại nhắm mắt lại, cậu ta tưởng hắn bỏ cuộc nên xông lên. Trong tích tắc bóng tối bao trùm căn phòng rồi số bóng tối ấy tạo thành một quả cầu phi thẳng vào cậu ta. Anh chàng chỉ huy xấu số ấy đã chết trong tích tắc.

Kẹp tóc lập tức bị rơi xuống và vô hiệu hoá quả bom ấy.

Song:

-Sức mạnh ấy...

Nó hơi ngạc nhiên

Khiêm:

-Thật ra anh có sức mạnh bóng đêm được rèn từ nhỏ. Thôi không bàn về nó nữa.

Hắn đánh trống lảng có vẻ không muốn nói nữa, nó hiểu ý cũng không hỏi thêm.

Hắn đã kiệt sức, nó phải dìu hắn về.

Tối nhà, nó và hắn cùng nhau nằm ườn trên chiếc giường rộng lớn. Đột nhiên có một số gọi, nó vui vẻ nghe máy. Chỉ một lúc sau nụ cười ấy đã bị dập tắt và thay vào ấy là gương mặt buồn bã cùng hai hàng nước mắt cứ thế vô thức tuôn ra không ngớt, cái điện thoại rơi bịch xuống đất làm hắn giật mình quay lại.

Khiêm:

Em sao vậy?

Nhanh nhẹn chạy lại nơi bờ vai nhỏ bé đang run rẩy.

Song:

Ba mẹ em.... vừa được báo đã bị sát hại chỉ còn thi thể.

Mất đắm lệ nhòa

Bờ vai rộng ôm lấy bờ vai run rẩy nhỏ bé. Nó khóc ướt hết một bờ vai của hắn, hắn cũng chẳng nói thêm lời nào cứ để nó khóc.

Đã một tuần sau khi tang lễ, nó xuống tinh thần trầm trọng, làm gì cũng chậm chạp, vụng về làm nhân viên trong công ty mắng nó nhưng nó cũng chỉ xin lỗi rồi lại tái phạm. Hắn biết đó là một cú shock lớn đối với nó, không thể dễ dàng vượt qua, hắn cũng từng trải, hắn biết chứ.

Tối hôm ấy, nó trần trọc không ngủ được. Thấy thế, hắn đưa nó lên ra ngoài công ty.

Sau công ty có một cánh đồng hoa bao la lạ lùng, đó là những bông hoa diệu kỳ đã được hắn trồng từ lâu. Trên bầu trời khuya các con đom đóm bay đang bay lượn, có con bay lên cao vút, có con lại sà xuống những bông hoa tạo nên khung cảnh đẹp tuyệt.

Nó vừa nhìn thấy cánh đồng hoa lập tức hiểu kì mà chạy một mạch vào trong đó.

Khiêm:

-Mỗi lần buồn anh đều ra đây, nó là nơi anh tìm tới đầu tiên.

Hắn mỉm cười nhẹ rồi nằm xuống.

Song:

-Ở đây em cảm thấy như mình là những con đom đóm không lo toan bay lượn trên bầu trời vậy!   Nở nụ cười mà suốt mấy tuần qua hắn mong đợi.

Hắn và nó vui vẻ nói chuyện với nhau cho đến khi hai người say ngủ hồi nào không hay.

Sáng hôm sau, nó thức dậy thì thấy mình đang ở trên chiếc giường êm ái. Đi ra khỏi giường, nó thay thật nhanh bộ đồng phục phóng thẳng ra sang văn phòng của hắn.

Khiêm:

-Em tới đúng lúc lắm, ta phải lên hành tinh lục bảo lấy kim cương bị đánh cắp thôi

Đứng dậy kéo nó đi

16. Chương 15: Mái Tóc Ấy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người đang định lên đường thì một cậu lính gác chạy vào, gương mặt hốt hoảng.

Cậu lính:

-Thưa thượng tướng, cô gái cậu tìm kiếm lâu nay đã được các người lính đi tuần tra phát hiện tại công ty kẻ thù của ta, W!

Mặt hắn sau khi nghe tin trở nên hoảng hốt, cấp tốc ra lệnh mọi người chuẩn bị lên đường, chẳng thềm nhìn nó một cái.

Nó nhanh chân vào phòng của An cầu khẩn.

Song:

-Anh An, cho em hỏi một việc nghiêm túc được không?

Mặt Song Song giờ rất nghiêm túc, cậu đành khai thật.

An:

-Cô ta có một mái tóc xanh lá ưà nhìn, mang tên Liên Mỹ, cô ta nhảy rất đẹp, hát khá hay mệnh danh là nữ hoàng nhạc kịch ở trường cũ bọn anh. Hell ngày xưa thích cô ta, nhưng chỉ là là NGÀY XƯA thôi

Cậu nhấn mạnh chữ ngày xưa vì sợ cô em gái tổn thương.

Song:

-Cô ta là người xấu hay người tốt?

An:

-Cô ta là thành viên của W, có lần anh nghe thấy cô ta nói chuyện với W, nói cô ta sẽ diệt trừ Hell. Đừng để bề ngoài của cô ta mà tưởng cô ta là người tốt như Hell

Song:

-Vậy phải cần Hell đưa cô ta về!

An:

-Cứ để ta về rồi diệt trừ cô ta sau

Nó đang định tiếp lời cậu thì nghe thấy tiếng hấn gọi mình nên đành tạm biệt An ra chỗ hấn.

Sau khi bị nghe hấn mắng, hai người cùng lên đường giải cứu Liên Mỹ. Xâm nhập vào trong công ty W, có một nơi sâu dưới lòng đất có một ngục tối trong đó có một cô gái mái tóc xanh lá thánh thiện trong đó. Hấn chạy vào bế cô ta lên rồi bay đi trước, nó bay theo sau, tự hỏi sao không thấy lính gác hay camera ở đây.

Về tới công ty, Hell chẳng nói gì, lẳng lặng bế cô ta vào trong phòng bệnh. Nó ngó vào thì Liên Mỹ đã tỉnh đang tươi cười với hấn.

Nó đâu lòng mà bỏ đi chỗ khác, đang đi lung tung thì An kéo vào phòng cậu tra hỏi

An:

-Trong đó có gì khác lạ không?

Song:

-Trong đó không hề có lính. Vậy cô ta vào trong công ty K là có kế hoạch cả rồi.

Hai người đang nói chuyện thì Liên Mỹ bước vào.

Mỹ:

-Ừm, làm phiền hai người chút, đây là vé Vip tới buổi trình diễn của tôi, mong hai người tới.

Nở nụ cười thánh thiện.

Nó nhận hai tấm vé, cô ta đưa cho nó một chiếc váy được làm từ những bông hoa màu xanh biển kì lạ sau đó rủ Song đi tập nhảy cùng cô, nó không nghi ngờ mà vui vẻ chấp nhận.

Chiều hôm ấy, nó và cô cùng ra tháp nước tập nhảy. Mỹ kéo nó nhảy vào quanh trong tháp nước làm nó chóng mặt ngã xuống nước.

Cô ta cố tình giả kéo nó lên rồi liền giả ngã xuống nước sau đó la lớn. Nó lập tức đẩy Mỹ lên phá kế của cô ta nhưng nó cũng đâu biết bơi, chơi với trong vô vọng. Lúc nguy kịch, cái bóng cao cao ấy quen thuộc ấy lại lần nữa cứu Song khỏi cái chết.

Song:

-Hell...

Ngất

Khiêm:

-Anh đây rồi.

Cười ảm áp nhưng nụ cười ấy bỗng dập tắt sau khi nhìn sang Mỹ

Mỹ:

-Hell! Em không cố ý!

Đứng dậy gương mặt lo lắng

Khiêm:

-Anh biết rồi, nghỉ đi

Lạnh lùng bế nó về

Nó bật dậy thì thấy mình đang trong phòng, nhìn đồng hồ, 6:00. 7:00 là tổ chức lễ, nó bật dậy, toàn thân ớn lạnh cố gắng trang điểm.

Song và An cùng nhau đi đến rạp kịch của công ty. Nó thấy Khiêm ngồi ngay hàng đầu, mặt nó cũng có chút buồn.

Màn diễn bắt đầu, nó cũng phải công nhận cô ta hát và diễn rất hay, thảo nào hấn chả mê. Những suy nghĩ nhất thời ấy cứ luẩn cuẩn trong đầu đến khi người nó bắt đầu mất kiểm soát. Cậu nhanh chân kéo nó vào phòng thí nghiệm

Sau khi xét nghiệm mẫu vật, An khẳng định, đó là loài hoa gây dị ứng cho người chạm vào mang tên Violet Rot (tự chế ^^) chỉ có ở rừng nhiệt đới.

Song:

-Anh có loài thực dược nào có thể chữa trị nhanh nhất không?

Khuôn mặt xinh xắn giờ lại có mất kiểm soát.

An:

-May cho em, anh có thực dược có thể chữa trị nhưng anh cần pha chế trong 1 ngày.

Lắc lắc chai thủy tinh chứa chất của loài hoa độc

Song:

-Một ngày! Tiêu rồi~

17. Chương 16: Cáo Già Giả Tạo

Tờ mờ sáng hôm sau, nó đã đi làm từ sớm, đêm hôm qua nó không về ngủ nhờ tại nhà cậu. Song hôm nay bịt kín mặt.

Mấy ngày qua hấn chẳng thèm để ý nó, cứ về phòng làm việc cặm cụi làm tập hồ sơ dày cộp chất đống trên bàn, giải quyết xong thì đi đâu chẳng biết, coi Song như không tồn tại và hôm nay cũng chẳng khác gì nhưng hôm nay đối với nó là một may mắn.

Chiều hôm ấy, Song quyết định bất chấp để tập luyện. Đi tới đó thì gặp Liên Mỹ, nó và cô đi qua nhau.

Mỹ: "Mặt cô sao rồi?"

Cố ý hỏi, nở nụ cười giả tạo của cô ta.

Song: "Mặt tôi không liên quan tới cô, đồ cáo già giả tạo "

Nó cười khiêu khích cô ta.

Mỹ: "Cô!"

Cô ta quay người lại vẻ bực tức sau đó bỏ đi.

Sau khi nó tập xong, đi ra ngoài thì nhìn thấy hấn quay lưng lại.

Khiêm: "Song Song, anh muốn nhìn thấy em"

Khiêm bước nhanh lại gần Song

Song: "Đ-đừng lại gần!"

Run rẩy sợ bị phát hiện

Hấn kéo nó lại, mặt đối mặt. Nó lo lắng quay mặt đi chỗ khác

Khiêm: "Em sao vậy?"

Nhìn hành động ấy lo lắng

Nó không trả lời, hần lệt lết khẩu trang và nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của nó làm nó bật khóc. Khiêm hỏi nó nhưng nó không trả lời.

An: "Cô ấy không muốn nói thì thôi, tôi đã tìm thấy thuốc giải rồi. Mà này Hell! Cho Song tới bữa tiệc đi!"

Cậu bước tới đúng lúc ngăn nó khai toàn bộ sự thật

Khiêm: "Cái này phải tùy vào cô ấy, nó vào ngày kia, em có đi không?"

Nhìn sang nó

Nó gật đầu, đột nẩy ra kế hoạch hần muốn mai nó và hần đi dạo phố một ngày. Nó mặt hưng phấn đồng ý ngay.

Sáng hôm sau, nó và hần lên ra ngoài. Thành phố tấp nập người với người, giờ cao điểm nên cũng đông hơn hần.

Nó và hần cùng nhau đi ăn sáng. Mọi ánh mắt nam lẫn nữ đều hướng mắt về phía hai người đến cả những cô cậu phục vụ tranh cãi việc phục vụ cho bàn ấy, vì ai cũng muốn tận mắt thấy nam thần, nữ thần.

Ăn sáng xong, hai đứa đi dạo quanh phố, ghé vào các cửa hàng, ăn uống đủ loại đồ ăn khác nhau và vui vẻ nắm tay nhau suốt đường đi làm ai cũng phải khen tị. Nó và hần cùng nhau chụp ảnh.

Tối muộn nó và hần cùng nhau đi về, vừa tới cửa công ty "con cáo già giả tạo" phiên phúc ấy lại chạy tới chỗ hần ôm cổ hần.

Mỹ: "Từ sáng tới giờ anh đã đi đâu vậy?"

Ôm cổ hần chặt.

Khiêm: "Bỏ ra, em làm vậy thì người con gái của anh sẽ ghen."

Gỡ tay cô ta ra.

Mỹ: "Đợt trước là mặt cô sao vậy?"

Song: "Cô biết sao còn giả nai làm gì?"

Cười chế nhạo

Mỹ: "Cô!"

18. Chương 17: Tôi Vô Tội!

Chẳng khác gì cô công chúa lạc trong thế giới hiện đại!

Đi tới bữa tiệc mới long trọng làm sao, các cô gái, chàng trai lẫn quý ông, quý bà điều chọn cho mình những bộ váy đắt đỏ và khan hiếm trông họ thật kiêu sa.

Nó nhìn trái, nhìn phải rồi quyết định lên tầng cao để theo dõi nhất cử nhất động của cô ta để thu thập bằng chứng buộc tội cô ta rồi tống cô ta vào tù ngay và luôn.

Đúng là kế hoạch không dễ như nó tưởng. Trên đó rất tối, Song lần mò mãi mới ra được hiên nhà để theo dõi thì...

Bụp!

Điện bị ngắt sau đó là

Đoàng!

Cuối cùng là tiếng hét.

Không kịp trở tay, nó chạy nhanh xuống lầu dưới dơ súng lên.

Đèn có trở lại, nó trợn tròn mắt. Trước mặt nó là hắc đang đỡ Liên Mỹ đang nằm dưới sàn nhà, máu chảy loang lổ trên chiếc váy dài của cô ta.

Mỹ: "C-cô, sao cô l-lại bắn t-ôi.."

Ngất xỉu.

Song: "Tôi không có! Xin mọi người hãy tin tôi!"

Cố gắng giải thích trong vô vọng, nước mắt vô thức tuôn trào trên khóe mi.

Hắn bế cô ta lên, quay lưng lại thốt lên câu lạnh lùng: "Đưa cô ta về ngục tra hỏi" sau đó bỏ đi.

Mặt nó xám xịt lại, nước mắt càng lúc càng tuôn trào nhiều hơn. Nó không giải thích nữa, cùng bảo vệ về ngục.

Đã 1 tuần kể từ cái hôm định mệnh ấy, nó luôn lơ đãng, mắt sưng húp và gầy đi trông thấy.

Canh ngục: "Có người tìm cô, cô có muốn gặp không?"

Song: "Ai vậy?"

Canh ngục: "Trung tướng Trương"

Song: "Được"

Sau khi canh ngục mở cửa cho nó, Song chạy ra nhìn thấy cậu lại oà khóc rồi kể mọi thứ nó mơ, sức khỏe và cả về... nỗi nhớ và thất vọng về hắn. Cậu không nói gì, chỉ lắng nghe hết tâm tình sau đó an ủi vài câu rồi lại im lặng lắng nghe

Cứ như thế đến hết 30 phút nói chuyện, trước khi nó vào trong đó, nó nở nụ cười nhẹ thay cho lời cảm ơn chân thành rồi đi vào trong ngục.

Từ sau bức tường gần chỗ cậu và nó ngồi, hắn bước ra.

An: "Cậu định giấu cô ấy đến khi nào?"

Bước lại chỗ Hell

Khiêm: "Đến khi sáng tỏ mọi việc"

Quay lưng bỏ đi

Hai ngày nữa lại trôi qua, Hell đã đủ bằng chứng buộc tội Liên Mỹ, mua nhiều quà đặt ở trong nhà vui vẻ tới ngục đón nó.

Lạnh lùng bước vào trong ngục. Một cậu canh ngục hoảng hốt, người đầy thương tích

Khiêm: "Sao vậy?"

Dừng bước

Cậu canh ngục:”D-dạ thưa thượng tướng Hell, cô gái vừa được đưa vào ngục hơn một tuần trước đã bị bắt cóc ạ!”

Hắn ngạc nhiên sau khi nghe tin, hắn có vẻ tức giận. Tức giận chính bản thân mình vì không bảo vệ vì không bảo vệ được nó, tức giận vì không trông nom, chăm sóc nó và giận vì.... làm nó tổn thương.

Hell tập hợp cả binh đoàn cùng tìm Song, phi thuyền tàng hình hạng nặng của hắn cũng đã hoạt động chỉ để tìm nó. Còn hắn thì đi vãn bay chỉ huy phía trước và theo tín hiệu nhỏ bé yếu ớt của nó trên vòng cổ.

Sau vài tiếng đồng hồ, hắn cũng đã tìm ra nơi ẩn náu của bọn chúng. Hell không muốn công khai đi vào mà muốn bí mật nên đã bảo cả binh đoàn về trước để một mình hắn xông vào đó

Lên vào trong tầng áo tàng hình, trong đó rộng lớn với thiết kế như một mê cung như để bẫy những tên xâm phạm.

Sâu trong một căn phòng lớn là nó, hắn đã nhìn thấy nó phía xa xa. Vội chạy tới chỗ nó nhưng lại khựng lại, trước mặt Hell là Liên Mỹ cầm một chiếc roi da còn Song bị bịt mắt, người đầy thương tích.

Hắn đã hết kiên nhẫn khi cứ nhìn người hắn yêu chịu đau quá nhiều không chần chừ rút khẩu súng bắn thẳng vào tay cầm roi của cô ta là cô ta giật nảy mình và đau điếng. Hell nhanh tay gỡ dây thừng cho nó rồi bế nó về nhà. Nó kiệt sức mà thiếp đi lúc nào không hay...

19. Chương 18: Xin Lỗi Em...

Mở mắt dậy, nó nhìn trái phải nhận ra đây là phòng nó, bật dậy thay bộ đồng phục của công ty rồi ra khỏi phòng, tay cầm bức thư.

Song đi vào vòng quanh công ty, nhân viên chỉ trở bàn tán nó làm nó chẳng dám ngẩng cao đầu, mắt rừng rừng lệ nhòa. Đột nhiên nó va phải ai đó, vội xin lỗi rồi đi. Chẳng hiểu sao như có thứ gì kéo lại, nó quay đầu lại.

Là hắn, hai người nhìn nhau.

Khiêm:” Đi với anh”

Giọng nói ấy lạnh lùng đến rợn người cứ vang vọng trong Song vô thức để hắn kéo vào phòng.

Đóng cửa lại, hắn kể lại từ đầu đến cuối tất cả sự việc và lí do tại sao hắn lại làm thế cho nó nghe. Nó bắt đầu rơi lệ, yếu ớt thốt ra tiếng

Song: "Vây xin anh giải thích hộ tôi bức thư này"

Gửi Tô Song Song:

Tôi không ngờ cô là người như thế, cô đã bán người con gái của tôi, người tôi mong ngóng bao lâu nay phải im lìm trong căn phòng tẻ nhạt này. Cô ngấm chuẩn lắm, cô biết không? Nó gần trúng trái tim nhỏ bé của cô ấy đó. Chúc mừng cô đã đạt được nguyện vọng bao lâu nay của cô. Tôi đang nắm tay cô ấy chờ cô ấy tỉnh, bác sĩ đã nói cô ấy sắp khỏi rồi, tôi vui lắm. Cảm ơn cô suốt thời gian qua chăm sóc cho tôi và thay thế Liên Mỹ.

Người gửi

Hell(.)

Hắn đọc xong sốc chẳng khác gì nó, chữ cũng rất giống chữ hắn nhưng...

Khiêm: "Kí hiệu không bao giờ có trong thư của anh, Mỹ có thói quen ấy..."

Song: "Vây sao... thế mà em không biết cô ta giả trò... em muốn ở một mình..."

Giọng trầm xuống lộ rõ nỗi buồn.

Màn đêm buông xuống, mặt trời vội vàng nhường chỗ cho mặt trăng thả những đứa con xinh đẹp của mình mang tên ngôi sao thoả thích chạy nhảy. Bảo bối của hắn đã say ngủ còn hắn vẫn còn thức.

Ngắm nhìn nó, hắn nhẹ hôn lên mái tóc vàng óng. Đột cơn khát máu nổi dậy, tim hắn đau nhói cổ mở kết sắt ra lấy một chai máu tiêm vào người. Hell trở lại hình dạng cũ.

Khiêm: "Đến bao giờ mới có thể cho em biết chuyện này đây"

Sáng hôm sau, những tia nắng nhẹ nhàng chiếu vào khuôn mặt trái xoan xinh xắn của nàng công chúa nhỏ vô tình đánh thức nàng tỉnh giấc.

Nó bật dậy, nhìn thấy hắn ngủ ở sofa, lấy chăn đắp cho hắn, Hell kéo tay nó lại làm nó ngã nhào vào người hắn và... môi chạm môi!

Nó nhanh đẩy hắn ra.

Khiêm: "Lâu chúng ta chưa hôn nhỉ"

Hắn cười khinh

Song:”Anh!”

Mặt nó đỏ

Hắn bật dậy, ôm nó vào lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt mà của nó. Nó thì đỏ mặt, đẩy nhẹ hắn ra ngưỡng cửa chạy thẳng vào WC.

Xong xuôi mọi việc, nó và hắn cùng nhau làm tiếp nhiệm vụ của mấy tuần trước: lấy kim cương bị lấy cắp trên hành tinh lục.

Lên phi thuyền, nhét cái thẻ bài vào hệ thống, ngay lập tức chiếc phi thuyền được bọc một lớp màng màu xanh lục tuyệt đẹp.

Sau khi đi một chặng đường dài, cuối cùng cũng tới hành tinh lục. Đúng như mọi người nói, cả hành tinh ấy chỉ một màu lục.

Tít xa nơi phi thuyền là một lâu đài lớn và nhà cửa của dân chúng phủ màu ngọc bích. Đất nước xinh đẹp, tấp nập, dân chúng hiền lành dễ mến không ai có thể nghĩ nơi đây có một người nữ hoàng đi thông đồng kẻ xấu hại dân như thế được?

Hai người bắt hai khác quý phương xa lấy đồ của họ rồi tiến cung điện.

Cung điện nguy nga tráng lệ, hai người nó và hắn nói mình là khách từ nơi xa tới và được phép gặp nữ hoàng.

Vừa bước chân vào, một hàng hầu cận của nữ hoàng cúi chào.

Nữ hoàng:” Chào hai vị, hai vị là khách phương nào? Tới vùng đất hẻo lánh này có dự định gì vậy?”

Bà nở nụ cười nhẹ nhàng

Khiêm:”Tôi là Alen, còn đây là hôn phu của tôi, Mavis đến từ hành tinh Kim”

Song:”Chào nữ hoàng”

Nhún nhẹ chân liếc hắn một cái

20. Chương 19: Sức Mạnh

Phần chào hỏi kết thúc, nó và hấn đến phòng trà uống trà cùng hoàng hậu.

Khiêm: "Thưa nữ hoàng, ta nghe nói người có một viên lục bảo đẹp tuyệt, có thể cho ta và Mavis xem được không?"

Nữ hoàng: "Được, mời hai vị đi theo ta"

Bà đặt tách trà xuống đứng dậy.

Nữ hoàng dẫn hai người xuống một căn hầm rồi mời họ đi trước. Trong căn hầm tối đen như mực có một viên lục bảo nhỏ đặt trong lồng kính toả ra một ánh sáng màu lục kì ảo.

Đột cánh cửa đóng rầm lại, điện bùng sáng. Nó hoảng hốt khi trong căn phòng ấy có biết bao chiếc đầu lâu và xương người, và cạnh chúng là một con quái vật to lớn miệng be bét máu.

Trên cao có một tấm kính có một người đang nhìn xuống, không ai khác là nữ hoàng độc ác. Bà cầm chiếc vòng cổ nói vào đó vang xuống chỗ hai người

Nữ hoàng:

Các người không phải khách của ta! Các người là người là người trái đất tới đây! Muốn lấy viên lục bảo thì giết con quái đó đi!

Hoá ra bà ta đã theo dõi họ lúc họ đi xuống phi thuyền. Hấn chạy lại chỗ con quái chém mấy nhát vào người nó mà chỉ như gãi ngứa cho quái vật. Làm như vậy mấy lần làm hấn kiệt sức.

Hấn thở hồng hộc, bất ngờ con quái bắn ra nguồn sức mạnh về phía nó.

Khiêm: "Cẩn thận!!"

Phóng ra một luồng sức mạnh bóng tối lớn vào con quái. Còn nó đột nhiên phóng ra nguồn sức mạnh làm con quái dừng lại.

Con quái tan thành bụi bay mất còn nó không chịu được nguồn sức mạnh mới mà ngất, trong sự ngạc nhiên của nữ hoàng hấn nhanh như chớp vồ lấy viên lục bảo bế nó lên biến mất trong không trung.

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy trên cái giường êm ái thân thuộc. Nhớ lại chuyện hôm qua nó nhéo má mình một cái thấy đau. Sau đó chạy một mạch sang văn phòng của hấn.

Sau khi nghe xong sự việc nó đã tin và hớn hỏ chạy tít tít quanh cái bàn làm việc của hấn với bộ đồ ngủ con gấu của mình.

Hấn và nó tới phòng tập luyện, hấn bắt đầu ném một quả bóng vào đầu nó.

Song:”Nè!”

Quay lại ôm đầu

Khiêm:”Anh sẽ luyện cho em với mấy quả bóng này”

Ném một lần, Bạch! Ném lần hai, Bạch! Ném lần ba, Bạch!... mấy chục lần mà nó không làm bắt động được quả nào.

Không còn cách khác hấn mở một con robot nhìn vô cùng đáng sợ lao tới chỗ nó. Nó khóc um lên chạy té khói.

Khiêm:”Bắt động nó đi!!!”

Không thể nhin cười, bật ra tiếng cười nhỏ.

Nó la to:”Bắt động!” Sau đó quay lại phía sau, con robot bắt động nhưng chỉ vài giây sau lại hoạt động, nó lại chạy té khói. Hấn dừng con robot và khen thưởng nó.

Tới một quán coffee gần đó tận hưởng một lúc bên nhau, cầm tách coffee khói nghi ngút thưởng thức nó trong cái mùa thu đẹp đẽ này còn gì tuyệt hơn.

Nhưng cái cảm giác ấy chẳng được bao lâu thì đã bị mấy tên cướp phá tan. Đùng! Đoàng! Tiếng súng từ ngoài cửa vang vào làm mọi người đều giật nảy mình nhìn ra phía cửa. Một bà mẹ trẻ hoảng hốt la lên:”Ồi con tôi!”

Hấn và nó chạy ra, đám cướp đã bắt cô bé làm con tin. Hai người không mang súng và càng không thể sử dụng sức mạnh tại thị trấn, sẽ làm mọi người sợ hãi. Chỉ còn có thể sử dụng chân tay.

Theo lệnh của cướp, mọi người đều phải ngồi xuống ôm đầu, hai người cũng không ngoại lệ.

Khiêm:”Làm theo kế hoạch đi”

Song:”Ok”

Nó đứng dậy đòi đổi nó cứu lấy cô bé. Nó đổi chỗ cho bé gái ấy, mọi người đều lo lắng mà không biết người trước mặt của họ có siêu năng lực.

Cố nhập tâm để làm tên cướp dừng lại và đã thành công rồi nhanh tay lấy khẩu súng của tên cầm đầu xí súng vào đầu hắn ta.

Bọn cướp đã bị bắt và nó lập được chiến công lớn.

21. Chương 20: Quyết Định (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Để ăn mừng cho chiến công, hắn dẫn nó đến khu vui chơi xem phim, nó chọn phim tình cảm.

Trong rạp chiếu phim, hai đứa chọn chỗ lí tưởng nhất. Bộ phim bắt đầu,

Đến một cảnh main nam níu main nữ lúc cô ấy đang khóc làm nó oà khóc còn hắn... đã ngủ từ bao giờ vì hắn đâu có thích phim tình cảm, chỉ là chiều theo sở thích của nó mà thôi.

2 tiếng trôi qua, hắn chợt tỉnh giấc quay sang cô bạn gái bé nhỏ của mình- mắt còn vương chút nước mắt trên đôi mi như cánh bướm, miệng không ngừng khen bộ phim mà hắn chẳng thèm xem đến 1 phút.

Đưa cho nó cái khăn tay rồi dắt nó. Biết thừa hắn chẳng xem, nó hỏi hắn mấy câu về bộ phim làm hắn lúng túng gãi đầu cười trừ.

Song:” Biết mà, Ukm... anh lấy nó tạ lỗi đi”

Chỉ con gấu to bự trên giá ghi ” 10 lần trúng tâm hồng”

Khiêm:” Được”

Hắn cười có vẻ khoái chí

Sau khi mua tên chuẩn bị bắn thì có một anh chàng bước tới đề nghị thách đấu vì bạn gái anh ta cũng thích nó. Cuộc chiến giành gấu bông bắt đầu.

Tên đầu tiên của hắn phóng nhanh găm vào chính tâm hồng không chệch một li. Đến anh chàng kia, anh ta cũng chẳng vừa găm thẳng vào tâm hồng.

Cứ thế đến tên thứ 9, hắn nhường cho anh ta phi trước. Anh lại bắn trúng tâm. Đến hắn, phi một phát chế đôi tên của anh chàng đó.

Mọi người giờ há hốc mồm khâm phục, có mấy cô gái đã bị ”thính” của cậu bắn trúng tim. Nó bị đùn vào giữa hàng người đông nghẹt, hắn nhìn về phía đó bước lại gần. Đám người nhanh chóng tách làm đường nhìn theo hắn.

Khiêm:”Để em đợi lâu rồi”

Đưa con gấu bông cho nó rồi nở nụ cười cùng cái nháy mắt chết người.

Nó đỏ mặt ngơ ngác nhìn hắn rồi bị hắn kéo ra khỏi đám người đó từ lúc nào không biết.

Về tới nhà cũng mặt trắng đã lên cao, nằm gọn lỏn trong lòng hắn, để hắn vuốt mái tóc vàng óng dài mượt mà của nó, hắn thủ thủ bên tai nó

Khiêm:” Em sẽ là cô dâu của anh, mai em về dinh thự của anh nhé”

Cười nhẹ

Song:”Ukm”

Hạnh phúc tràn ngập.

Sáng hôm sau, hắn cùng nó thông báo cho cả tập đoàn là hắn nghỉ việc một thời gian để đi lấy vợ mà lỡ làm các fan của hắn khóc thầm trong đau đớn.

Lên xe phóng về nhà hắn mất 3-4 tiếng.

Ở đây rất khác các chỗ khác, lúc nào nó cũng có 4 mùa, phía Đông thì có tuyết, phía Tây lại có hoa anh đào nở, phía Nam lá vàng rơi khắp nơi và phía Bắc lại nóng bức, cảnh đẹp vô cùng làm nó hứng thú vô cùng

Phía xa xa, có một dinh thự cổ to lớn. Hắn đưa nó vào, ngay lập tức có một đàn hầu gái và quản gia chào đón.

Nó được một bà hầu gái dẫn tới phòng thay đồ, bà vừa chải tóc cho nó vừa kể câu chuyện của ba mẹ hắn.

Ba mẹ hắn có tình yêu đẹp, trải qua sóng gió mới có thể đến được với nhau và tìm ra nơi này, cùng nhau sống vui vẻ cho đến khi có tin vui. Bà đã có thai. Ông vô cùng vui vẻ.

Đến lúc hạ sinh hắn đến một hôm ba và mẹ hắn bị tên Coin chém giết và hắn bị chuyển tới trại trẻ. Nghe đến đây bà dừng lại, hỏi một câu kì lạ

Cô chủ sẵn sàng nghe tiếp chưa?

Rồi ạ...

Cậu chủ là vampire cô có sợ không?

Bà thay xong đồ cho nó

Nó quay lại cười nhẹ với bà và nói.

Song: "Cháu không sợ! Vì anh ấy là chồng tương lai của cháu!"

Bà ngạc nhiên rồi cười dẫn nó ra ngoài.

22. Chương 21: Quyết Định(2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ra cửa thì hắn đã đứng trước cửa, về mặt trầm ngâm. Nó bước tới cạnh hắn nở nụ cười nhẹ. Hắn kéo nó ra ngoài.

Khiêm: "Em... biết hết rồi à? Em không sợ anh sao?"

Song: "Sao phải sợ chứ! Anh là chồng chưa cưới của em mà!"

Nó nở nụ cười ngây thơ

Hắn cười nhẹ rồi dẫn nó đi.

Màu hạ giữa cách đồng trước nắng chiều

Mùa thu cùng nhạt lá vàng

Mùa đông với tuyết phủ kín, in tường bước chân trên tuyết

Cứ thế thời gian trôi. Mùa xuân cùng tới, hoa lá khoe sắc cùng những nốt nhạc vang lên bởi chiếc piano giữa rừng anh đào nở rộ

Hắn chợt quay người lại, giờ chẳng hiểu sao hắn lạnh lùng quá, khẽ thốt ra câu nói:

"Mình chia tay em nhé"

Nó thần thờ.

1 giọt

2 giọt

Rồi cứ thế nó cứ khóc, cứ khóc cho tới khi hắn đã đi, trời đã tối dần.

Nó lụy tình rồi sao?

Lý do của câu chia tay đó là gì?

Cuối cùng 1 năm yêu nhau thì được cái gì?

Những câu hỏi cứ thế xuất hiện trong đầu của người con gái ấy.

Tối hôm đó, nó thao thức mãi không ngủ được, nghe thấy tiếng mở cửa, nó nằm im.

Khiêm: "Song Song, anh biết anh đã làm em phải đau lòng nhưng không còn cách khác nên anh phải buông xuôi, cuộc chiến giành lại W cho ba mẹ anh là một thử thách mà anh phải làm vào năm 22 tuổi. Không muốn em vướng vào cuộc chiến nên anh phải làm vậy. Đợi anh nhé, anh sẽ về sớm thôi, về để cưới em."

Nghe xong nó ngỡ ngàng, mọi câu hỏi của nó đã có chìa khoá giải đáp. Thay vì hận hắn thì nó lại yêu hắn hơn nhắm mắt ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau hắn lên đường tiến quân đánh quân W khốc liệt.

Quân W rút lui, hắn một mình đi ra khu vực chiến trường tìm người có thể cứu thì bị một tên bên W đánh xỉu bắt lên phi thuyền.

2 năm đã trôi qua, nó đã 20 tuổi, vẫn chờ hắn và đếm từng ngày, lạnh lùng hơn và cũng xinh đẹp hơn. Được nhiều người theo đuổi, tỏ tình giữa đám đông cũng bị nó từ chối một cách xấu hổ.

Sức mạnh của nó đã mạnh hơn trước rất nhiều. Lúc nào cũng tập luyện đến trán thương kiệt sức. Và nó đã thành nữ sát thủ cấp S đầu tiên của công ty.

Cả bọn lập nhóm mang tên Lastdk gồm các chữ cái đầu của Long, An, Song, Thy, Diệp và Khiêm chờ ngày cả nhóm hội tụ, tất cả máy điện thoại của mọi người đều gắn thiết bị liên lạc của cả nhóm kể cả hắn.

Diệp sinh một bảo bối khải với cái tên đáng yêu, Đậu Đậu. Thy đã đáp lại tình cảm của Long sau bao nhiêu năm đơn phương.

Nhóm có một nhiệm vụ đi lấy một số viên ngọc Opal đen bị rơi vào hành tinh khác

Cả đội phóng lên hành tinh đó.

Hành tinh vô cùng đáng sợ, mọi thứ đã bị mốc và tàn phá, người ở đây hầu hết đã bị biến thành zombie hoặc đã... chết.

Đội của nó phải đi bằng ván bay để tránh zombie cản trở công việc. Đội chia ra mỗi người một phía để tìm kiếm từng viên ngọc.

Rút súng, cả đội chiếm đầu khốc liệt trên đầu trường zombie. Từ xa lại xuất hiện phi thuyền to lớn lao như bay xuống, đáp xuống đất.

Phi thuyền khổng lồ có chữ W bên trên. Tất cả các thành viên trên tàu đều phi xuống đánh mấy con zombie.

Nó đã nhìn thấy một viên Opal đen ở đằng sau đồng zombie. Cười một cái rồi xông vào đánh bọn zombie. Nhanh nhẹn lấy súng bắn liên hoàn chết gần hết cả đám.

Bọn chúng thấy vậy lao vào, nó kiểm tra lại súng thì đã hết đạn, nó dùng chiêu cuối.

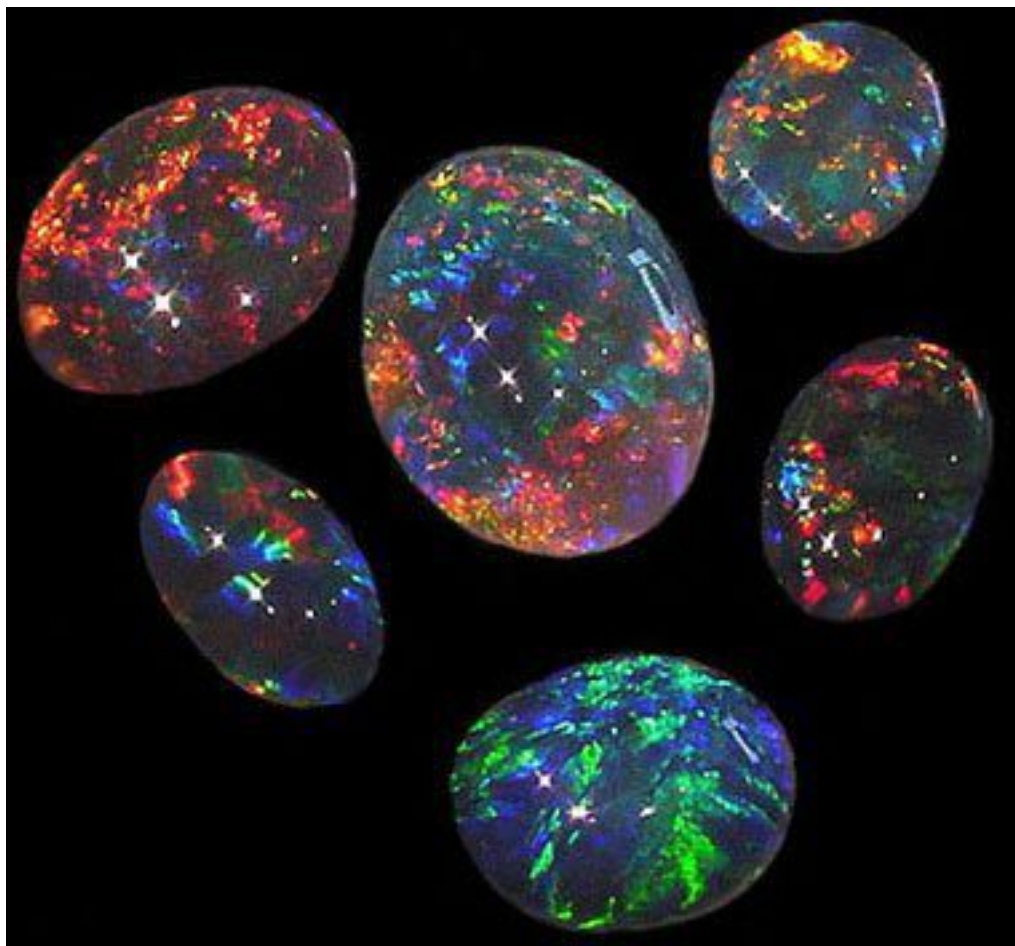
Dừng lại!

Bọn còn lại dừng lại, nó nhanh tay chuẩn bị lấy được viên ngọc thì có tên lấy mất. Nó tức tối nhìn lên ngạc nhiên

Song: "Tử Khiêm?!"

23. Chương 22: Là Dark Hell

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Song: "Tử Khiêm?!"

Nước mắt lại rơi, sau bao năm chờ hấn, bao lần lại khóc một mình vì hấn giờ đã nhìn thấy hấn. Nó vui mừng nở nụ cười tươi hình bán nguyệt điều mà 2 năm qua chẳng thực hiện

Khiêm: "Cô là ai?"

Nụ cười ngay lập tức bị dập tắt. Mới 2 năm mà hấn đã quên nó sao? Nó không tin bao kỉ niệm bên nhau như vậy mà hấn có thể dễ dàng quên được.

Khiêm: "Dù gì ta cũng không mấy quan tâm cô là ai, tại sao lại biết tên ta. Thôi ta phải đi đây"

Dừng lại!

Sức mạnh khiến hấn dừng lại. Song Song nhẹ nhàng lấy viên đá từ tay hấn, lưu luyến trở về phi thuyền.

Cả đêm nó chẳng tài nào ngủ được chỉ toàn nghĩ tới hấn. Nó quyết định tới W. Song Song phải hoá trang để đột nhập vì ở đó ai cũng biết mặt nó rồi

Nó hoá trang giả dạng nhưng lại hiệu quả lớn, nó còn không nhận ra mình trong gương.

Giờ đây mọi người đã chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ còn cái bóng cao cao, gầy gầy nhanh như sóc vụt qua giữa màn đêm huyền ảo.

Chạy xuống trạm phi thuyền, đột nhiên có người bịt miệng Song lại. Hoá ra là Văn An và người trong nhóm.

An kể lại, Dark Hell đã bị bắt và xóa kí ức và tạo ra một kí ức mới cho hấn. Giờ hấn là đồng bọn của W. Cậu quyết định cùng với Song Song lên đường tới W giải cứu cho hấn. Từ trước An đã làm nhiệm vụ liên quan tới W nên cũng đã có thân phận cấp cao tại đó nên dễ dàng vào trong.

Hai đứa vào trong, chẳng may gặp chỉ huy. Hai người nói chuyện hồi lâu ông mới nhìn sang cô bé đứng cạnh. Ông hỏi

Chỉ huy: "À cậu Leo vị này là..."

Song: "Xin chào chỉ huy, Tui tên Rose em gái của phó chỉ huy Leo"

Chỉ huy: "Tốt lắm, thôi tôi đi đây"

Tiếp tục đi tới một căn phòng rộng lớn có dòng chữ "Phòng trung tướng Dark" to đùng ở cạnh cửa ra vào.

cộc cộc

"Mời vào"

Từ trong phòng vọng ra một tiếng nói của một người đàn ông. Nó và cậu cùng vào trong, đúng như nó nghĩ, là hấn- người nó đang kiếm tìm nhưng lại ở cạnh người đàn bà nó căm ghét- Liên Mỹ

Hấn hỏi thông tin để vào làm việc. Vì có quan hệ với người trong công ty nên dễ hơn nhiều. Tay nó cứ run run, nó cảm thấy lo lắng sợ mình bị phát hiện khi lỡ nói ra thông tin để bị tiết lộ danh tính. Cậu thấy vậy nắm chặt tay nó trấn an tinh thần cho Song Song.

Khiêm: "Thủ tục xong rồi, hai người có thể lui"

Song: "Tuân lệnh!"

Hấn chau mày nghĩ thầm trong đầu "Cảm giác thật ám áp đến lạ kì khi gặp cô gái đó. Ruốc cuộc cô gái tên Rose đó là ai? "

Chiều hôm ấy cả tổng công ty đều được nghỉ, kể cả một học việc như nó. Lang thang trên phố, thời tiết trở lạnh, cơn gió thổi qua làm người ta ớn lạnh còn nó thì chẳng mấy quan tâm tới điều đó.

Bước lên xe buýt ngồi xuống chiếc ghế lạnh lẽo đột nhiên có một người đàn ông khoảng 45 - 46 tuổi bước tới ngồi cạnh nó. Ông ta hỏi nhiều điều về Song Song, nó cũng đã cảm thấy khó chịu.

10 phút trôi qua, không thể chịu được hành vi cứ dựa đầu vào vai nó của ông ta, nó đứng dậy đi khỏi thì bị ông ta giữ lại

Người đàn ông: "Con vợ khốn nạn này! Mày có ngồi xuống hay không!?"

Song:”Ông già biến thái này! Tôi nói cho ông biết, tôi không quen ông và cũng không phải vợ của ông!”

Nó phần nộ thực sự, ông ta được đà chiến thắng cứ thế cãi. Ông ta dơ tay định tát nó thì...(chap sau r bít ha^^)

24. Chương 23: Cuộc Chiến Bắt Đầu

Ông ta dơ tay định tát nó thì hắn từ đâu xuất hiện giữ lấy tay người đàn ông đó. Nó nhìn hắn, cảm giác được Hell che trở đã lâu lắm không có cảm giác này. Nó nên vui hay buồn đây? Hắn luôn tới đúng lúc đến lạ kỳ để cứu nó.

Khiêm:”Ông tốt nhất đừng chạm vào người con gái này nếu không thì liệu mà giữ cái mạng già của ông đi ông chú ạ”

Nghe câu đó xong mắt nó bỗng rưng rưng nước mắt, đúng là lâu lắm rồi nó không nghe câu nói đó đột nhiên Song Song cảm thấy bình yên đến lạ. Những giọt nước mắt đó không phải là vì buồn mà là những giọt nước mắt hạnh phúc.

Người đàn ông:” Nó là vợ tao, không cần con nít con noi như mày quẫn”

Ông tay cầm cổ tay nó lôi mạnh làm nó ngã nhào trước nhưng được hắn kéo lại rồi ôm trong lòng hắn. Người đàn ông nổi điên lên xông vào đánh Hell, chỉ cần một tay hạ gục ông ta một cách đơn giản.

Người đàn ông lạ bị áp giải về đồn. Hắn đưa nó một cái khăn tay trắng, Song Song vui vẻ nhận nó. Máu tò mò nổi lên, nó hỏi lý do tại sao hắn biết nó bị như vậy mà vào cứu. Hoá ra hắn đã theo dõi người đàn ông đó từ trước.

Song: "Vây... cảm ơn trung tướng"

Khiêm: "Riêng cô không cần gọi tôi như vậy nữa, cứ gọi tên hoặc Dark Hell cũng được. Còn giờ về thôi"

Song Song mỉm cười chạy theo sau Tử Khiêm, hần khẽ cười và nghĩ: *"Quá giống với nụ cười của cô gái trong giấc mơ của mình, nó thật ấm áp và bình yên đến lạ vậy ruộc cuộc cô gái này là ai?"*

Màn đêm buông xuống, nó nhìn trái nhìn phải rồi lấy từ trong tủ ra một con búp bê na ná hần. Thì ra trước khi hần đi đã đặt nó trên bàn của nó khi nó đang ngủ. Song Song ngó qua, ngó lại rồi tự cười một mình.

Cộc cộc!

Song nghĩ là An nên mời người đó vào. Hần bước vào làm nó giật mình, mãi vội giấu con búp bê nhỏ ra sau. Khiêm thấy vậy nhanh tay giật lấy con búp bê đó.

Khiêm: "Hình như nó là phần còn lại của con búp bê này"

Hần lôi từ trong áo khoác ra con búp bê nữ nó làm. Nó cười nhẹ vui vẻ trong lòng, hoá ra hần còn giữ con búp bê ấy.

Cộc cộc!

Liên Mỹ mở cửa bước vào, nhìn thấy hần, ả ta chạy lại ôm hần quẩn quýt, không nhéo nhìn mà phát buồn nôn. Dark Hell lạnh lùng hất ả ta ra chỗ khác rồi về thẳng không quên chào Song Song một tiếng. Liên Mỹ vừa bực tức vừa xấu hổ đi về.

Khuya, nó mặc bộ đồng phục của W lên đi theo dõi hần. Hell vào phi thuyền, Song nhanh nhẹn nhảy vào buồng sau bay tới một vùng đất lạ lẫm.

Vào trong đó chỉ toàn các nô lệ hay phạm nhân bị xích thành hàng lần lượt nhảy xuống một cái bể rộng, họ đi lên thì trở nên sạch sẽ. Chẳng may nó bị đùn vào hàng.

Tít trên cao có một đoàn toàn là tiến sĩ và hần đang theo dõi quá trình làm việc. Nó bỗng bị đùn xuống bể trước sự chứng kiến của hần, toàn bộ tóc giả mặt nạ cùng với súng đều rơi hết ra chỉ còn Tô Song Song chính hiệu.

Vừa ngạc nhiên vừa giận dữ, hần đi xuống chỗ nó nắm chặt cổ tay nó.

Khiêm: "Đi theo tôi"

Hắn lúi lỏm vào một căn phòng 4 bức tường đều là kính cường lực bên trong có một đàn zombie bị bỏ đói lâu ngày mặc nó ở đó.

Phải chiến đấu, nó dùng sức mạnh của mình để đánh bọn zombie. Nhưng đã 3 ngày trôi qua, có khoẻ đến mấy cũng phải cạn sức mạnh, nó yếu đi rồi xỉu mất. Bọn zombie lại gần, một con cắn nó một nhát thì bị hắn đánh chết, bế nó về phòng.

Hắn lo lắng gọi bác sĩ tới giải độc của bọn zombie trong cơ thể nó nhanh chóng. Song Song nhìn xơ xác và gầy đi hẳn, nhìn mà xót xa. Hắn chẳng hiểu sao lại cảm thấy như thế.

Vài ngày sau nó tỉnh lại, đang định bỏ trốn thì bị kéo lại từ phía sau.

Khiêm: "Khuya rồi định chạy à, không dễ đâu"

Đột cơn thèm máu của hắn nổi lên, không nói gì mà cắn nó, hắn quá tham lam hút gần kiệt máu của nó làm nó xỉu lần nữa

25. Chương 24

Nguồn nhảy chương

26. Chương 25

Chiều tối, nó về nhà là lại nhanh chóng thả mình xuống chiếc giường trắng êm ái. Bỗng chuông điện thoại của Song Song vang lên, nó bắt máy. Là Lô Thy gọi, cô ấy nói gửi tới một con robot nhỏ biết bay mang tên Tiểu Bảo để giúp đỡ chuyển đồ và vài lợi ích khác.

Từ đâu một bé robot nhỏ xinh xắn như con búp bê ngai ngừng xuất hiện đưa cho Song Song cái máy liên lạc mini lúng túng tạm biệt rồi biến mất. Nó nhìn trái nhìn phải sau đó cất thiết bị vào tủ.

Lạch cạch! "Tôi về rồi"

"Mình anh trở về!"

Hell túm lấy tay nó kéo lại bên mình rồi cắn Song Song. Một lúc sau hắn thả ra rồi dẫn Song tới căn phòng của tên đáng ghét Chu Trương Trương. Cậu vui vẻ kéo nó lại phía mình rồi đóng rầm cửa lại.

Cậu ta lại gần nó, Song lùi lại, gần hơn gần hơn làm nó ngã bịch xuống giường. Trương Trương xé toạc quần áo của Song Song ra làm nó sợ hãi làm cậu ta dừng lại. Song nhanh quần chần khắp mình rồi mở cửa để tẩu thoát, vừa ra được đến cửa thì nó đã bị Trương Trương chĩa súng vào đầu đe dọa.

Sợ quá cô nhắm chặt mắt khẽ gọi tên hắn. Y như rằng, hắn xuất hiện hất khẩu súng từ tay cậu ra sau đó lẳng lặng bế nó về.

Song:” Cảm ơn ”

Khiêm:” Đừng hiểu lầm, tôi chỉ không muốn ai chạm vào đồ ăn của tôi thôi”

Hắn bế nó thả vào giường rồi ra sofa ngủ, nó có chút ngạc nhiên nhưng không nói gì mà ngủ luôn.

Sáng hôm sau hai đứa được lệnh quanh về căn cứ có nhiệm vụ quan trọng. Tại sảnh phi thuyền, nhân viên trong công ty cùng chào đón hắn về mà không biết hắn đang dẫn theo một cô gái đằng sau. Liên Mỹ chạy ra ôm vai bá cổ hắn nhưng hắn lại hất ra kéo nó đi ra chỗ khác. Văn An ngạc nhiên khi nhìn thấy nó, không dám ra hỏi rõ vì sợ bị bại lộ thân phận.

Ông Coin - thượng tướng của công ty tin tưởng giao phó cho nhiệm vụ lấy cấp viên đá ở cổ một nữ sinh. Ông đã nhập học cho nó và hắn vào trong trường để việc lấy cấp dễ dàng hơn.

Vì hắn, nó bắt buộc phải tham gia. Sáng hôm sau 2 đứa lên đường. Đó là một ngôi trường cấp 3 khổng lồ và hiện đại. Nó trong từng lớp học mãi mới tìm ra có một cô gái đeo vòng đá ở lớp 12a. Song Song và Tử Khiêm với cương vị học sinh mới vào trong lớp đó học.

May mắn thay, 2 người được xếp vào ngồi đằng sau bàn của cô gái đó. Tiếp tới là tiết tự học. Nhân cơ hội ngàn vàng, nó và hắn viết thư qua giấy ném lên bàn trên cho cô gái. Nói chuyện được lúc lâu cô mới chịu cởi mở hơn và hẹn 2 đứa cuối giờ gặp.

Cuối giờ, Song Song và Tử Khiêm đến điểm hẹn nhưng không thấy ai. Đột nhiên có làn khói gây mê từ đâu phả ra, vì lúc đó cả hai đều chủ quan chẳng may trúng khói bất tỉnh.

Mở mắt dậy thì thấy mình đang ở trong một căn phòng tối, bên cạnh là nó đang bất tỉnh bên cạnh. Hóa ra ngay từ đầu cô gái thông minh này đã biết rõ nó và hắn là gián điệp nên cố tình đánh lạc hướng để bắt cóc cả hai.

Cô ta bước vào nở nụ cười mê hoặc, tới gần chỗ hắn vuốt khuôn mặt anh tuấn đó làm cho ”người bên cạnh” trong lòng sôi sùng sục.

Cô gái:” Gián điệp à, còn kém lắm. Các người nhìn đồng xương người kia chưa? Bọn chúng là những người muốn lấy cấp viên ngọc quý trên cổ ta và cuối cùng cũng phải chết thôi. Các người hiểu rõ nhiệm vụ rồi chứ”

Cả đồng đồng bọn đồng thanh:” Rồi!”

27. Chương 26

Hắn bỗng nhấc mép nở một nụ cười man rợn sau đó lập tức nhẹ nhàng gỡ dây thừng. Hóa ra hắn lợi dụng thời cơ tháo dây từ lúc nào không biết. Bọn côn đồ xông lên hắn đánh cho tơi tả nhưng lực lượng của bọn chúng khá đông nên cũng khá tốn thời gian.

Đến đánh với đại ca của bọn chúng, chưa kịp ra tay thì ông ta nói

Ông đại ca:” quay lại mà nhìn cô bạn gái của cậu đi”

Hell quay đầu lại thì thấy nó đang nằm vật vã trên sàn nhà, người nóng bừng lên thở hổn hển, có tên đang chìa súng vô đầu Song Song.

Khiêm:” Người đã cho cô ta uống cái gì!”

Hắn chính thức nổi giận, sát khí vây quanh người làm người ta lạnh sống lưng.

Ông đại ca:” Đ- đó là SEW*”

Ông ta cũng sợ chứ nhưng vẫn phải cố gắng nói để lấy cái gọi là sĩ diện của 1 đại ca.

Từ Khiêm tới chỗ Song Song bế nó lên rồi bỏ đi, không ai cản được vì sát khí quá lớn. Đi qua được cánh cửa thì từ đâu có người bắn đạn vào trúng tay của hắn trúng, chẳng may trúng cả vào nó. Hell ngạc nhiên, tại sao nó không chảy máu!? Hắn đã bế nhầm 1 con búp bê sao?!

Cô gái kia từ trên nóc nhà đi xuống trên tay cầm khẩu súng ngắm.

Cô gái:” Người nghĩ ta ngu sao? Ta biết mấy tên yếu xiu kia thì sao mà giao 2 đứa người cho bọn chúng được. May mà ta tìm được con búp bê này, nó đúng là diễn hay mà. Còn cô gái đó đang được ”chăm sóc” rồi!”

Khiêm:” Đúng là người phụ nữ ngu hiểm, giờ tôi phải làm gì cho cô để thả cô ta ra?”

Cô gái:” Đơn giản, làm thuộc hạ của ta”

Hắn nhân cơ hội giật lấy súng từ tay cô ta biến cô ta thành con tin. Cô gái đó chỉ đường cho Hell đến một căn phòng được khóa cẩn thận, chỉ có một góc làm bằng kính để nhìn vào bên trong. Hell tức không làm gì được khi thấy nó đang bị trên 1 chiếc ghế và có

2 tên ma cà rồng đang cắn nó.

Cô gái:” Trong nanh của chúng có SEW*”

Ngay lập tức hấn giật lấy viên ngọc rồi xông vào. 2 tên ma cà rồng thấy thế lao vô người hấn, trong một cái chớp mắt hạ sạch bọn chúng rồi nhanh như cắt bế nó về nhà.

Sau khi bác sĩ tới, nó cũng đã được kê đơn thuốc nhưng SEW* là một loại độc khá nguy hiểm nên phải mất 3 ngày sau mới có thuốc giải. Bác sĩ còn đưa cho hấn 1 liều thuốc an thần cho nó vì có thể nó sẽ bị sốt quá cao.

Tiến xong bác sĩ về thì nó tỉnh lại, nhìn trái nhìn phải rồi bước xuống giường lảo đảo rồi ngã phịch xuống nền nhà. Hấn đi vào thấy thế đỡ nó lên giường.

Khiêm:” Cô có biết cô đang sốt 39,7 °C không? Tôi đang cố cứu cái mạng của cô đó, nghe lời tôi một chút đi”

Song:”Chăm sóc tôi thế??”

Nó cười, nụ cười nhẹ nhàng, lần đầu thấy cảm giác ôm lại sung sướng đến thế cơ chứ.

Khiêm:” Cô mà chết thì phiền lắm, thế nên đi nghỉ ngơi đi. ”

Nó ngủ không được bao lâu thì lên cơn sốt cao. Người bắt đầu nóng bừng bừng, thở gấp. Thần giao cách cảm, hấn bỗng bật dậy vội vàng chạy qua bên phòng nó lấy liều thuốc tiêm cho Song Song. Người Song bớt nóng, thở lại được bình thường, Tử Khiêm đo nhiệt độ lại cho nó, 38°C. Thở phào nhẹ nhõm rồi lại thở dài khi nghĩ mình lại phải ở lại phòng nó cả tối để coi chừng nó.

Cả đêm nó cứ nóng rồi lại lạnh, lạnh rồi lại nóng làm hấn bận rộn cả đêm, nhiều lúc nó cứ tự nhiên nói mấy câu lung tung mà hấn còn chẳng biết đó là chữ gì. Vì đây là lần đầu chăm sóc cho người khác nên vậy là quá sức với hấn rồi...

~~~~~

SEW: một loại thuốc độc do tác giả phát minh ra. Có thể làm người nhiễm độc sốt cao, nếu không chữa trị kịp thời sẽ tử vong ngay lập tức. Hiện chưa có thuốc giải (thiệt ra thì có nhưng chưa làm xong, độc thì biết)

Xin lỗi vì mk ra chap vào buổi tối khá muộn.

28. Chương 27

Sáng hôm sau, hấn tỉnh dậy không thấy nó đâu. Quay trái quay phải vẫn không thấy nó, chạy ra ngoài ngõ nghiêng thì thấy một mẩu giấy nhỏ trên bàn. Nội dung thư như sau:

Gửi tên điệp viên ngu ngốc.

Người yêu của người đang bị bắt giữ tại nơi tối mật của ta. Con đàn bà đeo cái vòng giả đó chỉ là thay thế chỗ cho ta thôi. Người nghĩ ta sẽ dễ lộ mặt sao? Nếu muốn cứu cô ta thì hãy tới ngôi nhà hoang đường X và mang theo 200 triệu đôla. Tuyệt đối không báo cảnh sát hay lính đi theo, chỉ mình người thôi. Tạm biệt!

Đọc xong hấn phóng ngay tới nhà hoang mang theo chiếc vali. Bước vào trong thì gặp..... 1 cậu con trai khôi ngô tuấn tú đeo vòng cổ bên cạnh là các cô gái xinh đẹp. Đằng sau là Song Song đang bị trói trong một cái lồng chim khổng lồ, có vẻ như quanh đó có kết giới.

Khiêm:” Tiền đây, thả cô ta ra.”

Hấn phi thẳng cái vali vào người cậu ta. Cậu ta cười nhếch mép mở cái vali ra.

Bùm!

Khói mù mịt, hấn chạy ra chỗ lồng chim phá hủy kết giới. Đang định bế nó lên thì...

Song:” Tử Khiêm!! Chạy mau!!”

Sột! (hết từ để diễn tả tiếng kiếm đâm vô người =v=)

Máu bắn vào người hấn, hoảng hốt nhìn sang nó. Song Song nằm đó... không cử động... máu loang lổ trên tấm thân bé nhỏ ấy... kí ức đột nhiên ủa về, hấn nhớ tất cả. Tim của Tử Khiêm như bị xé thành từng mảnh, rút thanh kiếm trên người Song Song ra. Lạnh lùng bế nó lên đâm thẳng nhát dao đó vào tim của cậu ta, phá tan viên ngọc sau đó chạy hết tốc độ về công ty W. Đưa nó vào bệnh viện. Bao nhiêu y tá, bác sĩ tập hợp lại đưa nó vào phòng cấp cứu.

Bên ngoài đợi, ông chủ tịch béo ụ chạy lại chỗ hấn hỏi về chiếc vòng, hấn trả lời vô cùng ngắn gọn ”Vỡ rồi”

Coin hoảng hốt nói:” Ta định lấy viên đá đó làm nhẫn đính hôn cho cậu và con gái ta mà”

Đính hôn? Nghe thật chương tai, ai thêm kết hôn với cô Liên Mỹ đó chứ. Trong trái tim Hell giờ chỉ có một mình Tô Song Song mà thôi. Hấn đã nhớ lại tất cả và đang cố làm cho cô vợ thực sự của mình biết điều đó. Hấn thù ông ta. Nếu ông ta không bắt hấn và Song Song làm cái nhiệm vụ chết tiệt đó thì giờ nó đang bên cạnh tôi chứ không phải ở trong kia.

21 giờ sau, cửa phòng cấp cứu hé mở, ông bác sĩ già bước ra. Hấn choàng tỉnh dậy bật dậy hỏi ông bác sĩ

Khiêm:” Cô ấy sao rồi?? Có ổn không?”

Ông bác sĩ già:” Cô gái đó đã qua cơn nguy kịch. May mà cậu đưa tới kịp lúc, cô ấy bị đâm sát tim nên mất khá nhiều máu nên sẽ hôn mê vài thángcậu có thể vào trong được rồi.”

Hell chạy nhanh vào trong phòng. Cô gái nhỏ mặt xanh xao nằm ngay ngắn trên giường bệnh. Có vẻ dạo này nó không ăn nhiều, người gầy và yếu đi hẳn, nhìn mà xót xa. Nó đã rất cố gắng để hẳn nhớ lại mà hẳn cứ lơ đi, giờ hẳn cảm thấy thương xót cho vợ mình vô cùng.

1 tháng trôi qua, hẳn bỏ bê công việc chỉ chú tâm vào cô bé đang hôn mê kia. Bỗng một buổi sáng đẹp trời, cô bé kia mở mắt tỉnh dậy. Hell nhìn thấy vậy liền chạy lại hỏi han.

Song:”Anh có sao không, tên đeo vòng cổ đâu??”

Hắn ôm chầm lấy cô gái ngơ ngác kia. Nhẹ nhàng nói

Khiêm:”Em chịu khổ nhiều rồi, anh đã hồi phục trí nhớ, ổn cả rồi”

Nó bật khóc, vừa bất ngờ vừa hạnh phúc. Sau bao tháng ngày cố gắng và kiên trì chờ đợi cũng đã thành công. Một lúc lâu sau mới buông nó ra

Khiêm:” Giờ chúng ta phải giả như anh chưa nhớ chuyện gì hết. Chúng ta phải tiêu diệt ông Coin”

Cạch!

Hai đứa ngạc nhiên nhìn ra phía cửa.

An:” Đừng quên tôi chứ”

Cậu cười còn hai người kia bị một phen hú vía

29. Chương 28

An:” Của cậu”

Cậu đưa cho hẳn một thiết bị tai nghe nhỏ. Đây là thứ để liên lạc riêng của nhóm Song Song do Tử Diệp làm ra.

Đang bàn bạc về kế hoạch thì ông Coin bước vào với gương mặt hoảng hốt. Thì ra có một tên trong công ty W gây ra suốt mấy ngày qua vụ bắt cóc người chủ yếu là phụ nữ, tất cả người trên cả nước đều đang hoảng loạn vì điều đó. Ông nhờ ba người giúp bắt hộ tên đó để ông đỡ lo lắng. Ông ta có bao giờ lo cho nhân viên đâu, chỉ chăm chăm vào mấy cô bồ và cô con gái của ông thôi. Ai chả biết điều đó vì vẫn phải

đóng giả nhân viên chăm chỉ yêu nghề nên họ đành phải nhận vụ này.

Nhưng họ vẫn không quên nhiệm vụ chính của mình - giành lại W.

Trong khi đó ở một căn nhà hoang không xa công ty có một người đàn ông cười nụ cười nham hiểm căn một cô gái tên đó tóm được, những cô gái còn lại ở trong một lồng sắt sợ hãi nhìn cô gái kia chết dần...

Theo thông tin mà hắn biết tên đó thường bắt người vào lúc 12h đêm và thường khiến các cô gái bất tỉnh bằng một chất bột nào đó, chắc chắn hắn phải rất giỏi về việc chế thuốc. Nó ra kế hoạch, Song Song sẽ dấu vũ khí đi và để hắn bắt, sau đó giải cứu cho các cô gái. Cậu và hắn phản đối vì vậy sẽ rất nguy hiểm và bắt nó phải cho hai người đó đi theo để giám sát. Đến cuối cùng đành đồng ý.

Lúc 12h đêm hôm ấy, nó nguy trang thành một cô gái bình thường. Ý như rằng, tên đó bám đuôi, đột nhiên tên đó dừng lại nhìn trái, nhìn phải rồi nhìn vào túi áo khoác của nó. Song nhận ra vũ khí của mình bị lộ ra. Tên bắt cóc lấy súng ra bắn trúng chân nó, nó ngã xuống lấy súng bắn tên đó trúng đẹn. Tử Khiêm và Văn An xuất hiện dồn hắn vào bước đường cùng, hắn ta bắn súng lên nóc nhà để móc vào thành trên nóc rồi chuồn đi mất. Cậu định đuổi theo nhưng hắn lòi lại để đưa nó về.

Sau khi băng bó, nó mới chợt nhớ lại hình ảnh của tên đó rồi miêu tả lại cho hai người kia nhưng họ vẫn không thể nhận ra vì... anh ta che mặt. Chỉ còn một đặc điểm nhận dạng đó là anh ta bị trúng 1 viên đạn ở cánh tay phải.

Hắn và cậu đi ra khỏi phòng, nó nhìn trái nhìn phải không thấy ai, nó lại đi luyện tập tiếp. Đang lên tới khu huấn luyện thì va phải Chu Trương Trương, mặt cậu ta tái mét ôm cánh tay phải của mình. Nó bắt đầu thấy nghi ngờ tên này. Cố ý lại gần tên đó mới ngửi ra mùi kì lạ giống y như mùi thoang thoảng của tên đó. Song Song bỏ đi tới chỗ hắn báo tin, hai người lên kế hoạch đột kích vào phòng của cậu ta vào lúc cậu làm nhiệm vụ.

Trong phòng cậu ta rất bừa bộn, đồ thì vứt lung tung. Nó mở tủ của cậu ra thì thấy có một cánh cửa sau đóng quần áo, định mở cửa thì hắn lòi nó thoát ra từ cửa sổ, cậu ta về nhà. Lấy máy quay lại hoạt động của tên đó rồi hai đứa về căn cứ.

Xem lại đoạn video mới thấy Trương Trương khoác cái áo khoác đen, đội mũ lưỡi chai, đeo khẩu trang ra khỏi nhà vào đúng 12h đêm. Không còn nghi ngờ gì nữa, Trương Trương chính là tên bắt cóc.

Ngày hôm sau, Song Song vì vội vàng mà va phải cậu ta. Nó khẽ nói với cậu:” Tối nay 8h gặp tôi tại nhà hoang và thả mấy cô gái đó ra nếu cậu còn muốn sống” rồi đi mất. Trương Trương tức giận đập mạnh vào tường.

~~~~~

Cảm thấy chap này cứ bị phi lý sao sao ý đọc hộ tác giả nha~~

30. Chương 29

Tối hôm ấy, nó tới đó một mình. Nhìn xung quanh không thấy ai cả. Đột nhiên một tiếng nhạc trong hộp nhạc vang lên nghe thật ghê rợn, gan dạ bước theo tiếng nhạc, từ trong bóng tối hiện ra một chiếc ghế đặt một con búp bê xinh xắn trên đó. Con búp bê ấy tay cầm cái băng ghi " Lại gần tôi, bế tôi lên và nắm lấy tay tôi." Làm theo những gì đã ghi, Song Song giật mình quăng con búp bê đi khi nghe nó phát:" Ta không điên mà giao món hàng ngon đó cho cô, thay vào đó ta sẽ DIỆT TRỪ TẬN GỐC" con búp bê phát hết đoạn ghi âm, nó nổ tung đồng thời tiếng nhạc phát nhỏ dần nhỏ dần rồi kết thúc bằng câu" You have lost, you have to suffer the death penalty" (nghĩa hình như là người đã thua, người phải chịu hình phạt đó là cái chết ")")

Trên tầng cao nhất của tòa nhà bị bỏ hoang, một tên cầm một khẩu súng ngắm mục tiêu không ai khác chính là nó. Cậu ta cười khinh, bóp cò súng. Viên đạn nhanh như cắt xuyên thẳng vào người nó, nó lăn quay ra đất:))). Tên đó nhanh chóng tẩu thoát khỏi đó, vừa ra cửa lớn đã bị hai chàng trai đứng chặn đó là Hắc cùng cậu. Tên đó bị cậu giữ lại còn Dark Hell chạy vào xem nó thế nào.

Hell:" Ổn không?"

Song Song:" Áo chống đạn của anh cừ lắm! Chỉ còn hơi nhức thôi, bây giờ chắc em ra giơ tay ra bảo tên đó bắn vài phát nữa mắt:))) "

Hell:" Thôi bịa đặt hộ tôi cái, mau đứng lên"

Hai người đi ra ngoài cổng thì thấy Văn An đã gục cạnh cửa, tay ôm phần bụng cố gắng nói:" hắc ta còn súng"

Song Song nhìn xung quanh có một khẩu súng, nhặt lên nhưng chỉ còn một viên đạn tức là nó chỉ có 1 cơ hội duy nhất để giết tên bất cóc. Nhắm thật chuẩn và... bắn! Viên đạn bạc xuyên qua cửa kính ô tô trúng tay cậu ta khiến cậu mất điều khiển người và xe cùng rơi xuống vực (fail fail làm sao í).

1 tháng sau...

Văn An hồi phục hoàn toàn, có thể xuất viện. Vụ bắt cóc lắng xuống, các cô gái được giải thoát nhưng tới giờ vẫn chưa tìm thấy xác của tên bất cóc.

Đối với 3 người bọn họ, vậy đã ổn rồi nhưng nhiệm vụ chính giờ mới bắt đầu. Nhóm của nó bí mật gặp mặt nhau, không chỉ để hỏi thăm mà còn để bàn về nhiệm vụ chiếm lại W. Sau một hồi tranh luận sôi nổi cuối cùng cũng bàn xong và bắt đầu vào ngày mai.

31. Chương 30

"Nhiệm vụ bắt đầu từ giờ phút này"

3 con người mặt đồ màu đen lên vào trong văn phòng của Coin - chủ tịch tập đoàn W. Vào trong không

phải dễ, phải mất một thời gian khá lâu để mở được cửa một khẩu nghiêm ngặt và cũng đã suýt trúng mấy trò "con bò" của cánh cửa gây ra khi sai mật mã. Lúc mở xong cũng đã là khuya rồi, đúng thời điểm để đột nhập.

Tử Khiêm: "Ra trông cửa đi, anh và Văn An sẽ mở kết."

Song Song: "Ừm!"

Mất 2 tiếng để mở kết sắt, nhưng.... kết lại trống không!

"Trống không đúng chứ? Hahaha!! Con của Trần Tử Cương và Trần Mạn Mạn nhớ lại rồi sao? Càng ngày người càng giống ba người đó. Lấy giấy tờ đó sẽ không dễ dàng như thế đâu."

Ông Coin đang kẻ dao vào cổ Song Song, tay còn lại túm tóc kéo mạnh lên.

Tử Khiêm: "Bỏ cô ấy ra!"

Coin: "Mơ đi! Tạm biệt."

Nói xong ông ta và nó biến mất. Bực mình định xông ra nhưng lại bị cậu cản lại lôi ra ngoài.

Tử Khiêm: "Đừng cản tôi!"

Văn An: "Ông ta đã biến mất rồi! Không đuổi theo được đâu! Cậu phải bình tĩnh nghĩ cách để cứu cô ấy ra ngoài chứ"

Vì quá bất lực, hần ngồi thụp xuống bực bội đập mạnh xuống đất.

Trong một nơi bí mật nào đó, nó đang bị trói trên một giường. Ông ta đi quanh chiếc giường ấy cười mãn nguyện

Coin: "Ôi chao, đúng là một thành quả lớn, hahaha! Người của cô rất đẹp~ nhưng có vẻ vòng 1 hơi bé (nghe xúc phạm quá), nhưng không sao~ cô vẫn là 1 trong những người đẹp của ta, hahahaha!"

Nó nghe xong rợn cả tóc gáy, vừa tức vừa sợ. Coin đùn chiếc giường của Song Song vào trong một căn phòng trống với màu chủ đạo là trắng, Coin tiêm vào người nó 1 loại thuốc khiến Song Song cảm thấy không còn chút sức lực gì nữa, kể cả nhấc cánh tay lên. Ông ta cời trói rồi đóng sập cửa, mắt nó mờ dần mờ dần rồi ngất...

Lúc tỉnh dậy thì đã thấy Coin xuất hiện trong phòng cùng chiếc máy quay, chắc chắn là có âm mưu.

Từng từng! (Nếu thánh nào không biết thì nó là tiếng tin nhắn điện thoại)

Hần bật điện thoại lên, có 1 số lạ gửi tới một video. Bật video thì thấy Coin đang cầm tóc nó kéo lên, còn Song Song thì có vẻ yếu đi hẳn.

Coin: "When the moon obscures the sun

Blonde girl standing on the fire

The flaming fire burns her heart "

(thôi được, tui phải công nhận... tui không giỏi làm thơ)

Đoạn video dài 7 giây kết thúc, sau 1 hồi suy nghĩ đã dịch được nghĩa:

Khi mặt trời và mặt trăng gặp nhau.

Mặt trăng và mặt trời đều to lớn

Cô gái xinh đẹp đứng trên ngọn lửa (phản khoa học ghê)

Ngọn lửa hồng đốt cháy trái tim cô

Theo hần suy luận thì ý ông ta nói là vào ngày trăng non, lúc mặt trăng che khuất

Mặt trời. Song Song sẽ bị thiêu đốt.

Tử Khiêm:”Đến lúc hành động rồi”

32. Chương 31

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay là ngày trăng non. Hai thằng con trai đang ngồi nát não để suy nghĩ xem phải giải cứu người như thế nào.

Tử Khiêm:”Người đầu, mở cửa khu bảo mật cao!”

”Tuân lệnh”

Khu bảo mật cao? Chỗ đó có sao? Cậu dù là bạn thân của hắn, được coi là người biết tất cả bí mật của hắn mà còn không biết nơi này, ruốc cuộc nơi này là nơi nào?

Văn An đi theo Tử Khiêm tới 1 nơi nằm sâu dưới mặt đất. Nhập mật mã, cửa mở ra, trong đó là cả đồng vũ khí cao cấp mạnh nhất của công ty, kể cả những bộ súng đã được cho vào lịch sử trong chiến đấu.

Văn An:”Oa! Tuyệt quá! Thế mà cậu không thèm nói với tôi! Thiệt tình! ”

Tử Khiêm:”Nói với cậu để làm gì? Để cậu cấp vài khẩu sao?”

Hai người nhiệt tình chọn súng, súng ở đây thì bát ngát nên chọn đến gần tối mới đạt-yêu-cầu.

Cậu nhìn lên trời, sắp tới thời khắc trăng non, chỉ còn tầm khoảng 3-4 tiếng nữa. Mặc lấy bộ đồng phục của công ty W lên vào trong, qua cột xác nhận đột nhiên réo inh ỏi, lập tức các người lính canh gác chạy tới bao vây hai đứa. Hắn và cậu nhanh như thoát rút súng xả đạn làm bị thương các binh lính chặn đường rồi nhanh chóng đột nhập vào công ty.

Đúng như dự tính, Song Song đã bị treo trên một cây thập giá bên dưới là một ngọn lửa lớn, tất cả các nhân viên đang đứng trước mặt hai người.

Tử Khiêm:” Có vẻ hay đó, Văn An lên đi!”

Văn An:” Sao bắt tôi lên trước?”

Tử Khiêm:” Ừ- ừ thì mình thích thì mình nói vậy thôi. Tóm lại là cậu lên trước đi. ”

Văn An:” Thôi được rồi”

Cậu thở dài phóng lên trước. Mấy người đứng hàng đầu tiên xông lên, chỉ một đòn tất cả gục. Cười cười, Tử Khiêm phóng lên xả đạn thêm hai hàng gục dưới chân hắn. Chỉ vài tiếng đã đánh gục cả trăm người tất nhiên sức của hai anh bạn này đã hao đi phần nào.

Coin:” K- không ngờ các người có thể vượt qua tất cả các nhân viên của ta. N-nhưng người đã muộn rồi, giờ đã kịch giờ, mặt trăng đã gặp mặt trời rồi!!”

Ông ta ấn nút, nó rơi xuống, nhảy lên đỡ nó, Song Song đã cạn sinh lực. Giao nó cho cậu, hắn chạy lại chỗ ông ta, bóp cổ Coin nhấc lên cười khinh nói:” Đừng quên tôi là một vampire ”

Ông ta bị áp giải về đồn và hắn lấy lại được công ty W của ba mình.

Một tháng sau...

Tên ten ten ten~ tên tên tên tên

~ tên ten ten tên ten tên tên tên tên

Văn An:” Đã là mẹ hai con rồi, đừng trẻ con nữa”

Tử Diệp:” Nè anh, đây là đám cưới của anh em thì tại sao em không được làm thế chứ?”

Hai anh em đang cãi nhau thì cô dâu từ đâu đi vào phòng, tròn xoe mắt nhìn nó thiệt đẹp

(Để ý cô dâuuu đừng để ý cảnh!:vv)

"Xinh quá" hai người không hẹn mà đồng thanh, cô nhân viên dặn dò sắp tới giờ lên lễ đường. Phong Long - chồng của Tử Diệp đi vào dắt vợ ra trông hai đứa nhóc vì này giờ đã trông chúng đến phát mệt, cần đi chơi:))) nên cô đành ra ngoài trong con, thấy mọi người ra hết, cậu cũng xin phép ra ngoài với người yêu.

Lạch cạch!

Song Song:" Anh quên gì hả Văn An? "

Nụ cười của nó dập tắt khi nhìn thấy người bước vào phòng. Hắn ta nở nụ cười khinh bỉ nói:" Đạo này có vẻ cô khỏe lắm nhỉ".

Mọi thứ đã xong xuôi, mọi người và cha sứ cũng đã đến đông đủ. Em hắn thay mặt cha của nó vào phòng "rước" chị dâu của mình ra ngoài. Một lúc sau thấy Tử Diệp chạy ra với gương mặt hoảng hốt nói:" C- chị dâu.... mất tích rồi!"

33. Chương 32

Tớ là tớ thích nhạc như kiểu này :)))

”Cô dâu biến mất rồi”

Câu nói ấy như sét đánh ngang tai chú rể, chạy một mạch vào phòng cô dâu. Trên ghế có một mẫu giấy nhỏ ghi

” Lâu chưa gặp, Dark Hell.

Ta là Trương Trương đây, cô dâu của người khá xinh đẹp đó. Ta sẽ đưa cô dâu xinh đẹp ấy đi để cho cô ta biết cô ta đã làm gì ta. Thiệt ra ta cũng khá buồn khi không được mời đó. (người ta tưởng người chết rồi nên không mời chứ sao, ngu quá = =”). Ta sẽ cho các người địa điểm của ta nhưng... sẽ không phải chi tiết.

Surrounded by streets.

Under the tall building.

I and you collide.

I pierced my little heart.

You are in pain.

Only 30 minutes left.

So that his heart is full of blood

(tớ thích thì tớ viết thôi, dù tớ biết tớ ngu =v=. Kệ tớ nha~ đừng ném đá tớ)

Tử Khiêm:” Lại tiếng Anh hả? Sao lại giống tên Coin đó thế nhỉ?”

Hắn ngán ngẩm thở dài rồi nhờ An An dịch hộ (Văn An theo cách gọi thân thiết).

Hắn, cậu và mấy tên lính của hắn đang lòng xục theo câu gợi ý của Trương Trương. Ở đây khá ít nhà cao tầng mà bao quanh ở đường phố chỉ có 3 nơi. Cả đội chia nhqu ra truy lùng xem có tung tích gì không.

An An và Dark Hell đi một chỗ riêng, khu trung tâm thành phố. Chạy tới gặp quản lí đòi ngay lập tức gặp giám đốc. Quản lí khó xử bảo hai người đợi lát vì giám đốc đang bận, hắn sôi máu vì sốt ruột rút súng dí vào đầu ông quản lí, không còn cách nào khác ông ta phải đưa cả hai vào phòng giám đốc. Cậu cũng sốt ruột chẳng kém, em dâu của mình bị bắt cóc mà. Nên nông nổi dơ súng về phía ông giám đốc già đe dọa.

Ông ta đưa Tử Khiêm và Văn An xuống tầng sâu xuống lòng đất, nơi được bảo mật cao. Ông ta nói chỉ có thể đưa tới đây rồi biến mất. Trước mặt là hàng ngàn cái cửa.

”Mới 15 phút các người đã tìm được rồi nhỉ, cũng nhanh đó nhưng hãy tìm xem ta ở đâu đi”

Khiêm:” Chia ra tìm thôi. Tôi bên phải, cậu bên trái”

Hai người đang tìm thì từ đâu tiếng nhạc vang lên bài hát của chiếc hộp nhạc. Nghe rộn rộn làm ai nghe cũng nổi dao gà. Hắn chẳng may chạm vào một tấm kính, một cánh cửa bí mật mở ra.

”Ồ, có vẻ nhanh hơn ta tưởng”

Hắn ta và nó đang ở đó. Song Song đang trong tình trạng trọng thương ở phần bụng bởi một con dao bị trói trên chiếc ghế. Có vẻ tên này đã biết... hắn là vampire nên muốn hắn tự mình giết nó. Hắn ta từ từ lùi dần chuẩn nhanh khỏi chỗ đó trước khi cơn khát máu ấy tới. Tử Khiêm nhanh chạy tới chỗ Trương Trương bóp cổ hắn ta nhướn lên không trung cười xảo quyệt. Mắt hắn đỏ lên, hai răng nanh dài lên, lại gần cổ của hắn ta sau đó...

”Không được Tử Khiêm!!”

Nó tỉnh dậy cố gắng kêu. Hell khát máu nhìn sang nó dần trở lại bình thường thì Trương Trương lao tới đâm vào tim nó một nhát rồi lạnh lùng rút ra nhìn hắn. Hắn tức sôi máu đấm sập mặt thẳng kia. Trương Trương đứng lên như không chuyện gì xảy ra.

Trương Trương:”Ta là vampire. Ta đã sống 200 tuổi rồi, đấm vậy không làm ta bị thương đâu”

Tử Khiêm:” Chết đi!!!!!!”

Hắn xông lên bẻ gãy đầu của hắn ta làm hắn ta bất ngờ. Trương Trương trước khi cái đầu nhắm mắt đã cười một cái rồi nói:” Ta hiểu cảm giác chết thế nào rồi. Cảm ơn cậu”

(Thằng này điên rồiiiii)

Tử Khiêm chạy ra chỗ nó bế nó lên kiểm tra xem nó còn thở không, nhưng.... không kịp nữa rồi, nó đã tắt thở, thân thể nguội lạnh từ bao giờ, hắn ôm ghì lấy Song Song lòng như muốn xé toạc làm từng mảnh. Từ đầu cậu chạy tới nhì thấy cảnh này không khỏi ngạc nhiên.

Văn An:” Còn một cách để cứu cô ấy”

Tử Khiêm:” Cách nào vậy! Nói nhanh đi! Dù nguy hiểm đến đâu tôi cũng sẽ làm!”

Văn An:” Hãy biến cô ấy thành vampire giống cậu đi”.

34. Chương 33: End

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Văn An:” Hãy biến cô ấy thành vampire giống cậu đi”

Tử Khiêm:” Quá nguy hiểm! Tỉ lệ thành công rất ít!”

Văn An:” Đó là cách duy nhất”

Hắn cuối cùng cũng bỏ cuộc làm theo lời cậu nói. Tử Khiêm cắn nó, theo lời Văn An là phải cắn đến khi nào cạn máu mới thôi! Máu đã cạn, màu da không còn hồng hào như trước nữa. Lấy dao cắt tay tay hắn ra nhỏ máu vào miệng nó. Đã hoàn thành nghi lễ mà sao nó chẳng cử động. Mặt hắn buồn tênh, biết đã không thành công nhưng vẫn lay lay nó vài cái, Song Song vẫn không cử động.

Nhẹ nhàng bế nó lên đặt xuống chiếc giường gần đó, trùm chiếc khăn trắng lên rồi quay người bỏ đi.

Bây giờ trong người nó mới tiếp nhận được giọt máu của vamp, trong tích tắc lan ra khắp cơ thể rồi phá vỡ trái tim nhỏ. Tóc biến đổi từ vàng chỗ nên nâu hơn một chút, mắt cũng đã thành màu đỏ, nhìn còn khỏe mạnh và xinh đẹp hơn trước.

(Hình mô tả)

Bật dậy bước xuống giường, nó cảm thấy mình thật sảng khoái và nhanh nhẹn hơn bao giờ hết. Vui vẻ gọi ” Tử Khiêm! Văn An!”, hai người kia đứng lại như đang lắng tai nghe xem đó có phải gọi mình không. Song Song lại gần hơn lặp lại lần hai, giờ cậu và hắn mới quay đầu lại kinh ngạc khi nhìn thấy nó. Tử Khiêm chưa tin vào những gì xảy ra trước mắt nên hỏi

Tử Khiêm:” Em có phải Tô Song Song không?”

Song Song:” Còn ai khác vào đây nữa!”

Nó chạy ra ôm chầm lấy hắn, dù bề ngoài thay đổi nhưng bên trong tâm hồn, cách cư xử, cử chỉ của nó vẫn như thế. Đó là lí do hắn chắc chắn đó chính là Tô Song Song, vợ của hắn.

Đẩy nhẹ nó ra đang định trao nhau nụ hôn nồng nàn thì bị đám người của hắn phá đám. Bà mẹ một con đáng yêu Trần Tử Diệp chạy tới ôm Song Song vào lòng òa khóc, Song Song cười cười rồi đỡ em dâu của mình. Mặt Tử Khiêm có vẻ hơi bức xúc vì chính cô em gái của mình cướp đất diễn của mình, ông chồng Phong Long chỉ biết vỗ vỗ vai an ủi hắn.

Phong Long:” Thôi được rồi, chúng ta còn chưa hoàn thành lễ kết hôn. Nhanh về thôi! Khách đang chờ đó!”

Cuối cùng cô dâu, chú rể mới được bình yên tổ chức lễ cưới. Tới thời khắc cô dâu ném hoa, cả đám phù dâu túm tụm lại bắt hoa. Tử Diệp thấy vui vui cũng định ra đó góp vui nhưng bị chồng kéo lại, cô cười gượng chỉ dám đứng nhìn họ vui đùa. Song Song ném hoa, ném chúng vào tay Lô Thy, ngơ ngác nhìn mọi người, chợt hiểu ra đỏ mặt. Phía phù rể, có vẻ mặt của Văn An đỏ không kém.

3 năm sau, Đậu Đậu đã 3 tuổi rưỡi và có 1 đứa em bé bỏng tên Lạc Lạc. Nó và hắn cũng đã hạ sinh một quý tử đầu lòng. Chỉ cách vài tháng sau khi đám cưới của Song Song diễn ra thì Lô Thy đã đòi Văn An

cưới bằng được, đám cưới được tổ chức linh đình trong sự chúc phúc của hai gia đình. Hiện tại trong bụng của cô đang có một công chúa xinh đẹp 5 tháng, Lúc biết mình sắp được làm cha, Văn An đã òa khóc ngay giữa bệnh viện làm cả đám xấu hổ.

Cuối cùng những cuộc phiêu lưu đã kết thúc tốt đẹp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-co-be-dang-yeu>